

[Boligministeren]

Lovforslaget fremsættes bl.a. for at imødekomme denne folketingsdagsorden, men også ud fra regeringens erkendelse af, at der er behov for forbedrede finansieringsvilkår for de af lovforslaget omfattede energiforsyningsanlæg.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslaget til tingets hurtige og velvillige behandling.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om Danmarks tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber.

(Lovforslag nr. L 200).

Idet jeg på grund af tidligere tilkendegivelser i tinget og under debatten op til folkeafstemningen forventer, at folketinget vedtager den af mig i dag for tinget fremsatte folketingsbeslutning om samtykke til ratifikation af Den Europæiske Fælles Akt, fremsætter jeg ved dette lovforslag forslag om inkorporering af aktens bestemmelser vedrørende det kommunitære samarbejde, dvs. det egentlige EF-samarbejde, som er omfattet af Danmarks tiltrædelseslov, lov nr. 447 af 11. oktober 1972 om Danmarks tiltræden af De Europæiske Fællesskaber.

Ved Danmarks indtræden i EF i 1973 blev Romtraktaten og de øvrige fællesskabstraktater optaget som bilag til tiltrædelsesloven.

Regeringen finder det hensigtsmæssigt og ønskeligt, at de ændringer i Romtraktaten og de øvrige traktater, som gennemføres i Den Europæiske Fælles Akt, inkorporeres i dansk ret på samme måde.

Det foreslås derfor, at Den Europæiske Fælles Akts afsnit om ændring af de egentlige fællesskabstraktater optages i den liste over traktaterne m.v., som er nævnt i tiltrædelseslovens § 4.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, som ledsager lovforslaget, skal jeg anbefale dette til det høje tings velvillige behandling.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af Europæisk Fælles Akt.
(Beslutningsforslag nr. B 127).

EF-pakken, der af medlemslandenes udenrigsministre blev undertegnet den 17. og 28. februar 1986, træder først i kraft, når alle medlemslandene har tilendebragt deres ratifikationsprocedurer.

Forslaget til folketingsbeslutning fremsættes derfor med henblik på i overensstemmelse med grundloven at indhente tingets samtykke til, at regeringen på Danmarks vegne kan ratificere EF-pakken.

I forbindelse med oprettelsen og den daglige drift af det forudsete EPS-sekretariat i Bruxelles må der forventes visse udgifter. Som bekendt stiler man mod et mindre, teknisk sekretariat, men det er endnu for tidligt at sige noget nærmere om størrelsen af Danmarks andel af disse udgifter.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager forslaget, skal jeg anbefale dette til det høje tings velvillige behandling.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Jeg skal hermed fremsætte:

Forslag til lov om forlængelse af forsøg med lokal radio- og fjernsynsvirksomhed.

(Lovforslag nr. L 201).

Forslaget indeholder de bestemmelser, der er nødvendige for at sikre, at lokale radio- og fjernsynsprojekter inden for den nuværende forsøgsordning, der udløber den 31. marts 1986, kan fortsætte udsendelserne i en overgangsperiode, indtil der eventuelt udstedes tilladelser i den pågældende kommune inden for en varig ordning.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, anbefaler jeg forslaget til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Dohrmann (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om beskyttelse mod skatteplyndring som følge af den 18. almindelige vurdering af landets faste ejendomme.

(Beslutningsforslag nr. B 128).

[Dohrmann]

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, og anbefaler det til tingets velvillige behandling.

Formanden:

Jeg skal oplyse, at de som punkterne 2 og 4-7 opførte sager udgår af dagsordenen for mødet i dag.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Formanden:

Her skal jeg meddele, at de af fru Margrete Auken under nr. 3 og 4 opførte spørgsmål til energiministeren, spm. nr. S 806 og S 807, og det af hr. Ole Espersen under nr. 5 opførte spørgsmål, spm. nr. S 803 til ministeren for kulturelle anliggender, med spørgernes indforståelse udgår til skriftlig besvarelse.

Spm. nr. S 804

1) Til miljøministeren af:

Margrete Auken (SF):

»Hvad agter ministeren at foretage for at forhindre, at den norske og islandske argumentation for fortsat fangst af udryddelsestruede hvaler ødelægger troværdigheden og dermed gennemslagskraften i det nordiske samarbejde imod grænseoverskridende forurening?»

Skriftlig begrundelse

I forbindelse med Nordisk Råds 34. session kom det med al ønskelig tydelighed frem, at den norske og islandske regering ikke har til hensigt at følge internationale flertalsbeslutninger eller anbefalinger fra et flertal i den internationale hvalfangstkommission.

Begge regeringer stod i 1983 bag en fællesnordisk protest til den engelske regering, fordi den ville fortsætte dumpning af radioaktivt affald på trods af en flertalsbeslutning om et midlertidigt dumpningsforbud i Londonkonventionen (vedtaget februar 1983).

Det fremgik tydeligt under debatten om den norske og islandske hvalfangst under sessionen i København, at de to landes regeringer mener, at det er norske og islandske forskere – og ikke et internationalt forum –

der skal tage stilling til, om bestanden er truet. Argumentet er helt analogt med den britiske regerings argumentation omkring Windscale, forsuring, dumpning og andre former for grænseoverskridende forurening. Det kan på denne baggrund være svært at forestille sig, at fællesnordiske initiativer – begrundet i egne eller internationale videnskabelige vurderinger – vil blive taget alvorligt i de lande, vi almindeligvis kritiserer for grænseoverskridende forurening og for ikke at følge internationale vedtagelser.

Margete Auken (SF):

Begge de spørgsmål, jeg har stillet til miljøministeren, er en opfølgning af den debat, vi havde på Nordisk Råds session i sidste uge.

Spørgsmålet om hvalfangsten er der jo klar enighed om i Danmark. Folketingets miljøudvalg vedtog en beretning i juni, hvor vi meget klart tog afstand fra såvel Norges som Islands opførsel, men problemet er, at man ikke har fulgt vores opfordring om at prøve at gøre sin indflydelse gældende.

Det har været meget vanskeligt at få såvel nordmændene som islændingene til at forstå, at der her er tale om en miljøsag. Det er tydeligt, at de i højere grad opfatter det som en industrisag eller en fangstsag, og det er derfor mig meget magtpåliggende, at Danmarks miljøminister gør det klart, at den norske og islandske holdning dels med al sandsynlighed vil betyde et sammenbrud for hvalfangstkommissionens arbejde – det er meget svært at forestille sig, hvordan det skal gå godt, når de to rigeste lande opfører sig sådan, som de gør – dels at det bliver utrolig vanskeligt at komme videre med det øvrige miljøarbejde, når Island og Norge argumenterer, som England og Frankrig gør i de øvrige konventioner.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg skal indledningsvis bemærke, at hvalfangst hører under ministeriet for Grønland. Ifølge Grønlandsministeriet hører spørgsmålet om hvalfangst begrundet i videnskabelig forskning hjemme i Den internationale Hvalfangstkommissions, IWCs, regie, hvor både Island, Norge og Danmark er medlemmer.

I henhold til IWCs vedtægter skal medlemsstaterne forelægge forslag om tilladelse

[Miljøministeren]

til videnskabeligt begrundet hvalfangst for IWCs videnskabelige komité så betids, at denne komité kan nå at drøfte forslaget, inden aktiviteterne tænkes sat i gang.

Sidste sommer forelagde Island et ret omfattende program for perioden 1986 til 1989, der bl.a. omfattede fangst af i alt 200 hvaler årlig. Den videnskabelige komité kunne ikke blive enig om en fælles udtalelse om projektet, men de fleste repræsentanter, herunder de danske, var overvejende negative, specielt hvad angik den del af programmet, som vedrører fangst. Der er imidlertid ikke i IWCs statutter nogen mulighed for at nedlægge forbud eller iværksætte sanktioner, såfremt en medlemsstat igangsætter videnskabeligt begrundet hvalfangst.

For så vidt angår den norske hvalfangst er sagen en helt anden, idet Norge som bekendt har nedlagt veto mod det af IWC foreslåede moratorium for kommerciel hvalfangst fra 1986. Efter de oplysninger, ministeriet for Grønland er i besiddelse af, agter Norge at fortsætte fangsten af vågehvaler i Barentshavet.

De skandinaviske lande har hidtil i hvalfangstkommissionen talt og stemt uafhængigt af hinanden, og dette er fortsat efter Finlands nylige medlemskab. Der er tradition for, at de nordiske lande i denne sammenhæng har egne holdninger, og dette svækker derfor ikke troværdigheden og slagkraften i det øvrige nordiske samarbejde.

På den baggrund finder jeg ikke, at der er grundlag for at tage initiativ i sagen ud fra hensynet til det nordiske samarbejde i forbindelse med den grænseoverskridende forurening.

Margrete Auken (SF):

Man skulle i grunden ikke tro, at ministeren havde været til stede på sessionen, havde læst mine spørgsmål eller havde læst beretningen fra miljøudvalget. Alt, hvad jeg her har fået at vide, er jeg naturligvis bekendt med, og det fremgår også af den beretning, miljøudvalget afleverede i juni, så det var en gentagelse.

Det var udtrykkeligt ikke Grønlandsministeren, jeg havde spurgt, men miljøministeren, og det var miljøministeren, jeg gerne ville have haft svar fra, for det er den samlede nordiske miljøpolitik, der er interessant

her. Det kan da godt være, at Grønlandsministeriet ikke har begrebet, at det har indflydelse på vores samlede miljøprofil, at Norge og Island henholdsvis bryder vedtagelserne i IWC og omgår reglerne, som Island jo gør ved at kalde sin kommercielle fangst for videnskabelig.

Ministeren er ikke uenig med mig, jeg ved det godt, men det er forbløffende, at ministeren så overlader det til Grønlandsministeriet at svare på det, som bliver miljøministerens problem, nemlig at de rigeste lande i verden ikke respekterer en fredning. Hvordan kommer fredninger igennem? Hvad vil vi gøre, hvis IWC bryder sammen på grund af Norges og Islands holdning? Vi kan ikke være lige glade, og det kan miljøministeren heller ikke. Hvad vil vi gøre i Londonkonventionen, hvis to af de lande, vi skal arbejde sammen med og normalt arbejder godt sammen med, i anden sammenhæng siger, at kun deres egne forskeres resultater skal tælle? Hvad vil vi gøre i Pariskonventionen, hvis Norge og Island siger, at de ikke vil respektere forskning udført af andre lande, hvis det går imod deres egne interesser? Det er faktisk det, jeg beder ministeren svare på. Jeg kan ikke forestille mig, at miljøministeren mener, at det er ligegyldigt for det nordiske miljø-samarbejde, hvad der sker i den vigtigste og klassiske fredningskommission, nemlig hvalfangstkommissionen.

Jeg vil lige gøre opmærksom på, at jeg har spurgt statsministeren, hvorfor det stadig væk ligger i Grønlandsministeriet, og fået at vide, at de fredningsmæssige interesser kunne varetages dér. Med det svar, jeg her har fået, tyder alt på, at det er en katastrofe, at det stadig væk ligger i Grønlandsministeriet. Men jeg vil meget gerne have svar på mine konkrete spørgsmål om de øvrige konventioner.

Kjeld Olesen (S):

Miljøministeren oplyste noget, som mange af os godt vidste i forvejen, nemlig at Island har planer om at fange 200 hvaler om året fra 1986 til 1989. Det, man begrunder det med, er videnskabelige og forskningsmæssige forhold.

Ministeren oplyste derefter, at Danmark blandt andre lande overvejende var kritisk over for dette. Jeg vil gerne spørge miljømi-

[Kjeld Olesen]

nisteren, hvad der ligger i ordene »overvejende kritisk«. Var det ikke sådan, at Danmark – det håber jeg – meget klart og utvetydigt tog afstand fra de beslutninger, man har truffet i Island?

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg vil gerne sige til fru Margrete Auken, at jeg selvfølgelig følger den sag ganske nøje både som miljøminister og selvfølgelig også som minister for nordiske anliggender.

Jeg husker vel den debat, vi havde i Nordisk Råd, men jeg må gøre opmærksom på, at dette ressortområde hører under Grønlandsministeren. Alligevel har jeg valgt her at give det svar, som nu er givet.

Jeg har også påpeget, hvordan man har forskellige attituder i denne sammenhæng, og at det ikke indtil nu har ødelagt samarbejdsforholdene.

Jeg vil gerne sige til hr. Kjeld Olesen, at Danmarks holdning er negativ over for spørgsmålet. Der har været forskellige medlemmer derovre, og hovedholdningen har klart været negativ.

Margrete Auken (SF):

Jeg prøver, om jeg kan høre noget lidt positivt i det, miljøministeren sagde her, altså om der bag det officielle svar alligevel foregår et eller andet miljømæssigt.

Jeg synes, miljøministeren skal hilse Grønlandsministeren og sige, at den vedtagelse, vi lavede i miljøudvalget i beretningen, naturligvis også omfatter Grønlandsministeriets politik, men man har ikke nogen fornemmelse af, at der er særlig entusiasme for at følge den flertalstilkendegivelse.

Hvad angår vores forskellige holdninger i Norden, er det ikke et spørgsmål om, hvorvidt den danske miljøminister kommer godt ud af det med Rachel Surlien eller med Halldór Ásgrímsson, det er et spørgsmål om, hvordan resten af verden – og det ved miljøministeren da godt – opfatter de nordiske landes optræden, hvis det viser sig, at de protesterer og siger nej, første gang man træder en af dem over en lilletå. Forestiller miljøministeren sig, at det kun er et spørgsmål om det hyggelige samarbejde i Norden? Er det ikke først og fremmest et spørgsmål om, hvordan Norden står stærkt i det internationale arbejde?

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Må jeg sige ganske kort til spørgeren, at jeg selvfølgelig skal underrette Grønlandsministeren om de synspunkter, der er kommet frem. Samtidig vil jeg påpege, at det ikke først og fremmest er et spørgsmål om, hvorvidt man træder hinanden over tærne eller ikke, for det er jo ikke en fremgangsmåde, vi normalt benytter os af, men at vi forhandler klart om de spørgsmål, som er fremme, og at vi fremfører vore synspunkter så klart, som vi kan, i håb om også derigennem at skabe forståelse i de nordiske lande for den sag, vi i Danmark er enige om.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 805

2) Til miljøministeren af:

Margrete Auken (SF):

»Hvordan vurderer ministeren det materiale, der er forelagt Pariskommissionen i forbindelse med vurderingen af, hvad der er den bedst tilgængelige teknologi til forhindring af radioaktiv forurening fra oparbejdningsanlæg – ud fra en social, teknisk og miljømæssig synsvinkel?«

Skriftlig begrundelse

Ved det forestående møde i Pariskommissionens tekniske arbejdsgruppe skal kommissionens videnskabelige eksperter diskutere, hvad der er den bedst tilgængelige teknologi. Til dette møde og tidligere møder er der bl.a. kommet bidrag fra den britiske regering og internationale miljøorganisationer.

I forbindelse med Nordisk Råds 34. session i København udtalte miljøministeren i et svar til Gudrun Helgadóttir fra Island, at den bedst tilgængelige teknologi ikke skal være afhængig af, hvad der er det økonomisk bedste for et firma.

Til dagbladet Information den 7. marts i år udtaler miljøministeren, at han principielt finder tør opbevaring mere betryggende end selv små udledninger.

I de seneste få måneder er der kommet nye urovækkende oplysninger frem om Windscale/Sellafield, bl.a. om talrige nye uheld med udledning af plutonium og bestråling af arbejder til følge. British Nuclear Fuels, der ejer Windscale/Sellafield, har ind-

[Margrete Auken]

rømmet, at det radioaktive udslip fra anlæget i perioden 1952-55 har været 20 gange større end tidligere indrømmet. Atomforskeren Derek Jakeman har forelagt bevis for, at de radioaktive udslip omkring Windscale/Sellafield på et tidspunkt var 40 gange større end anført i den såkaldte Blackrapport.

Margrete Auken (SF):

Dette her er også en sag fra sidste uge. De mange ulykker på Windscale eller Sellafield, eller hvad det hedder, kom igen i søgelyset, og man fik indtryk af – og det synes jeg var meget positivt – at vores miljøminister var til sinds igen at få strammet den nordiske linje op, så man flyttede sig fra den accept af den engelske industris bud på, hvordan reduktionen af de radioaktive udledninger, herunder plutoniumsudledninger, skulle gennemføres, og over til det, man oprindeligt havde ønsket i det nordiske forslag, nemlig en så hurtig som muligt – og ikke økonomisk mulig, men teknisk mulig – reduktion af disse udledninger. Samtidig bemærkede vi, at miljøministeren sagde, at også han mente, at dry storage, altså tøropbevaring, var den bedste løsning.

Der er meget snart møde. De rapporter, der hidtil har foreligget, har man ikke tidligere haft tid til at vurdere. Jeg er meget spændt på miljøministerens svar nu.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg kan bekræfte fru Margrete Aukens udlægning af mine synspunkter. Udledning af radioaktive stoffer til havet fra oparbejdningsanlæg for brugte kernebrændselselementer er siden 1984 blevet indberettet årlig til Pariskommissionen. I de lande, der er medlemmer af Pariskommissionen, er der to anlæg, der drives på kommerciel basis, nemlig det franske Cap Le Hague og det engelske Windscale.

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at spørgeren tænker på det engelske anlæg, og om det benytter den bedst tilgængelige rensningsteknik.

På Pariskommissionens møde i 1985 gav Danmark udtryk for et ønske om at få stillet et fyldigere materiale til rådighed for kommissionen, således at dels den anvendte rensningsteknik, dels de fremtidige reduktionsplaner kunne blive vurderet i detaljer.

England gav tilsagn om at levere dette materiale inden udgangen af 1985. Materialet skal diskuteres på mødet den 17. til 21. marts 1986 i Pariskommissionens tekniske arbejdsgruppe.

Danmark har rykket for materialet flere gange, men først for nylig modtaget det. Miljøstyrelsen har endnu ikke haft lejlighed til at vurdere det; der bliver derfor kun mulighed for at foretage en meget indledende vurdering af materialet før mødet i den tekniske arbejdsgruppe.

Efter min mening kan den sene fremkomst af materialet fra England muligvis indvirke på diskussionen i den tekniske arbejdsgruppe, idet flere lande formentlig er i samme situation som Danmark. Spørgsmålet vil blive drøftet igen på Pariskommissionens møde i juni 1986. På dette tidspunkt vil Danmark kunne fremsætte sine synspunkter på basis af en mere dybtgående vurdering af sagen.

Margrete Auken (SF):

Jeg takker for svaret, men jeg vil gerne stille et par uddybende spørgsmål.

Jeg går ud fra, at ministeren ikke kun forholder sig til det engelske materiale, men også til de øvrige fremsendte rapporter, som vi hidtil ikke har kunnet få miljøministeriet til at svare på i to år nu. Jeg går ud fra, at der foreligger et svar, som ministeren bare har glemt at få med over, om, hvordan man forholder sig til det materiale.

Jeg vil gerne høre, om ministeren vil godkende det, som også blev sagt på sessionen, at det ikke er den økonomisk bedst tilgængelige, men den teknisk bedst tilgængelige løsning. Dernæst vil jeg spørge ministeren, om han er bekendt med, at miljøudvalget i det engelske parlament har vedtaget – så vidt jeg ved enstemmigt – at gå videre, end de nordiske lande lægger op til. Det er klart, at det også skal igennem i parlamentet, og det ville selvfølgelig være sjovt, hvis England begyndte at overhale Danmark venstre om i disse sager, men det ville jo ikke klæde miljøministeren og det nordiske samarbejde, at vi har været så tilbageholdende og forsigtige og ligesom ladet den værste ende af systemet styre udviklingen.

Jeg spørger altså, om ministeren er bekendt med det, og om det betyder, at der vil komme lidt fart i foretagendet.

[Margrete Auken]

Endelig spørger jeg, om ministeren vil give mig ret i, at det er et internationalt pres, der nu skal til. Vi oplevede jo i dumpningssagen, at det internationale pres gjorde, at de britiske sømænd nægtede at dumpe, selv om England sagde nej. Tilsvarende kan det internationale pres nu ikke bare i Pariskommissionen, men også andre steder betyde, at der virkelig kommer skred i det i England. Vil ministeren godkende det synspunkt og agere nordisk miljømæssigt ud fra det synspunkt?

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg kan bekræfte, at min vurdering er, at det internationale pres er af afgørende betydning. Det er jo netop på den baggrund, at vi fra de nordiske lande har lagt vældigt pres på England i den henseende. Derfor er det også for os opmuntrende, at der nu er ved at komme skred i synspunkterne i positiv retning i det engelske parlament.

Det er klart, at vi vil vurdere alt det materiale, der kan lægges til grund, men her har vi bedt om specielt det engelske. Det har vi nu fået, og det skal vi vurdere, sådan at vi kan indtage en kvalificeret holdning på det næste møde.

Det er rigtigt, at det ikke er spørgsmålet om, hvad der er økonomisk fordelagtigt for en virksomhed, men hvad der er det teknisk mulige tilgængelige materiale, og det vil vi selvfølgelig holde England fast på.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil bestemt takke for dette svar. Jeg glæder mig over, at vi hermed fik et skift fra den uheldige melding fra Nordsøkonferencen om det økonomisk gunstige. Jeg vil sige til ministeren – så behøver ministeren ikke at svare – at jeg går ud fra, jeg kan rekvirere en skriftlig vurdering af det øvrige materiale, der nu har ligget og ventet i to år på miljøministeriets vurdering.

Endelig vil jeg bede ministeren om et svar på, om han vil stå ved sine udtalelser til dagbladet Information om, at han gik ind for tørdeponering, som vi nok må sige også er den økonomisk mest forsvarlige løsning. Der er ingen tvivl om, at det miljømæssigt er den mest forsvarlige løsning.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Det er rigtigt, at vi overvejer spørgsmålet om, hvorvidt tørdeponering er bedre end den anden løsning.

Hvad angår Informations udlægning af mine udtalelser, er jeg ikke i stand til at svare, da de forekommer mig noget ubekendte.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

Lenger: spm. nr. S 640, 689, 690, 726, 728 og 729

Jytte Andersen: spm. nr. S 653 og 654.

Ingerlise Koefoed: spm. nr. S 669

Rønholt: spm. nr. S 670

Albrechtsen: spm. nr. S 675

Camre: spm. nr. S 676, 700, 702 og 703

Elisabeth Bruun Olesen: spm. nr. S 677

Carsten Andersen: spm. nr. S 678–681

Tommy Dinesen: spm. nr. S 682, 683 og 727

Hanne Severinsen: spm. nr. S 684

Leif Hermann: spm. nr. S 686 og 688

Svend Erik Hovmand: spm. nr. S 687

Lykkesoft: spm. nr. S 691

Margrete Auken: spm. nr. S 695

Dorte Bennedsen: spm. nr. S 696 og 697

Tove Lindbo Larsen: spm. nr. S 706

Ole Espersen: spm. nr. S 708

Stavad: spm. nr. S 712

Torben Lund: spm. nr. S 715

Bente Nielsen: spm. nr. S 716

Rahbæk Møller: spm. nr. S 717

Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 719, 734–36

Annelise Gotfredsen: spm. nr. S 720

Inger Harms: spm. nr. S 721

Svend Auken: spm. nr. S 722

Jette Thomsen: spm. nr. S 724

Thoft: spm. nr. S 730 og 742

Taanquist: spm. nr. S 731

Helge Sander: spm. nr. S 737

Tastesen: spm. nr. S 738

Agerschou: spm. nr. S 740 og 746

Hanne Thanning Jacobsen: spm. nr. S 743

Spm. nr. S 640

Til *indenrigsministeren* (4/2 86) af:

Lenger (VS):

»Finder ministeren det acceptabelt, at der kan kompenseres for utilstrækkelige personalnormeringer på psykiatriske hospitaler og afdelinger ved øget brug af fiksering?«

Begrundelse

Sundhedsstyrelsen har i en konkret sag sagt god for, at en kvinde var fikseret i 23 timer i døgnnet, vel vidende at fikseringen kun var »nødvendig«, fordi personaleforholdene var utilstrækkelige.

Denne sag er bestemt ikke enestående. Tværtimod anvendes fiksering i mange tilfælde som erstatning for tilstrækkelige normeringer, og det er en kendt sag, at normeringerne på psykiatriske hospitaler og afdelinger ligger langt under, hvad der anvendes på somatiske hospitaler.

Kriteriet for fiksering bliver derfor ikke en absolut bedømmelse af behovet for fiksering af den enkelte patient, men derimod om der er ressourcer til at iværksætte andre og sagligt set mere relevante foranstaltninger. Dårlige normeringer fører derfor til begrænsninger i såvel den personlige integritet som patientens retssikkerhed. Dette finder spørgeren helt uacceptabelt.

Det er at føje spot til skade, at sundhedsstyrelsen i den konkrete sag bemærker, at den har fået en acceptabel afslutning, for hvis ikke pressen havde taget fat på den og oven i købet lagt sig ud med en magtfuldkommen amtsborgmester, ville den pågældende kvinde fortsat have levet under disse umenneskelige forhold. Det er tværtimod meget betænkeligt, at det skal være nødvendigt at inddrage pressen i sådanne sager.

Hvad med de mange, som ikke har presens bevågenhed?

Svar (11/2 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Nej, jeg finder det ikke acceptabelt, at eventuelt utilstrækkelige personalnormeringer på psykiatriske hospitaler og afdelinger kompenseres ved øget brug af fiksering.

I sundhedsstyrelsens cirkulære af 28. juni 1985 om anvendelse af tvangsmidler og beskyttelsesforanstaltninger over for patienter på psykiatriske sygehuse m.v. er det da også

udtrykkeligt fastsat, at tvangsmidler (og beskyttelsesforanstaltninger) kun må anvendes efter en konkret vurdering af behovet og kun, når brug af andre midler, f.eks. øget tilsyn med patienten af plejepersonalet, har vist sig utilstrækkelig eller uigennemførlig (pkt. 1.4). De sidstnævnte undtagelser tager dels sigte på situationer med meget voldsomme eller direkte farlige patienter, dels på situationer, hvor ellers egnede alternative midler i bestemte situationer må anses for umulige eller urealistiske. Det er vigtigt at bemærke, at der må tages stilling til, om der kan anvendes mindre indgribende foranstaltninger, hver gang tvangsanvendelse overvejes.

Ansvar for, at den enkelte sygehus, herunder psykiatriske sygehuse, fungerer forsvarligt, påhviler ifølge sygehusloven den enkelte amtskommune, som derfor løbende må vurdere, om der er det fornødne personale til de funktioner, der skal varetages.

Spm. nr. S 653

Til *socialministeren* (6/2 86) af:

Jytte Andersen (S):

Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at sikre, at offentligt ansatte overholder bilstandslovens forskrifter om en udvidet underretningspligt ved mistanke om vold mod børn?«

Begrundelse

I Aktuelt den 6. februar 1986 er der netop refereret en undersøgelse i fire kommuner i Københavns amt, som har vist, at hver fjerde adspurgte offentligt ansatte ikke har fuld klarhed over underretningspligten i henhold til bilstandsloven, at hver tiende ikke har fuld klarhed over omfanget af anmeldelsespligten i henhold til straffeloven og underretningspligten i henhold til bilstandsloven, og at halvdelen af de adspurgte var ansat i bilstandsafdelingerne i de fire kommuner.

Svar (18/2 86):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at dette er stillet i anledning af en artikel i Aktuelt den 6. februar 1986. Heri omtales en undersøgelse – foretaget af koordinationsgruppen for voldsramte børn og deres

[Socialministeren]

familier i Københavns amt – af offentligt ansattes kendskab til underretningspligt efter bistandsloven.

Da artiklens gengivelse af lovens regler er uklar, skal jeg først kort omtale disse.

Efter bistandslovens § 20 har enhver borger pligt til at underrette det sociale udvalg, hvis han eller hun får kendskab til, at et barn under 18 år fra forældrenes eller andre opdrageres side udsættes for vanrøgt eller nedværdigende behandling eller lever under forhold, der bringer dets sundhed eller udvikling i fare.

Bistandslovens § 19 giver socialministeren bemyndigelse til at give regler for personer i offentlig tjeneste og andre grupper af personer, som under udøvelse af tjeneste eller erhverv får kendskab til forhold, der giver formodning om, at en person har behov for social bistand.

Ifølge socialministeriets bekendtgørelse af 26. marts 1976 med ændring af 19. juni 1979 omfatter underretningspligten børn eller unge under 18 år, og den gælder foruden for offentligt ansatte også for læger. Mens den almindelige underretningspligt for alle gælder vold og andre meget truende situationer for barnet, omfatter de offentligt ansattes og lægernes underretningspligt formodning om ethvert behov for bistand, altså også f.eks. behov for økonomisk hjælp.

Efter min opfattelse er det meget vigtigt, at de offentligt ansatte er opmærksomme på disse bestemmelser. Men efter mit kendskab til den foretagne undersøgelse – der er nærmere beskrevet i bladet Danske Kommuner nr. 3, den 6. februar 1986 – synes den ikke at godtgøre, at de offentlige mangler kendskab til disse regler. Det fremgår derimod, at der kan opstå usikkerhed om, hvordan en sag, hvor der opstår mistanke om, at der kan foreligge vold, mest hensigtsmæssigt gribes an.

Den omtalte artikel giver mig derfor ikke tilstrækkeligt grundlag for på ny at indskærpe den underretningspligt, som allerede fandtes efter den lovgivning, der lå forud for bistandsloven.

Spm. nr. S 654

Til statsministeren (6/2 86) af:

Jytte Andersen (S):

»Hvordan vil statsministeren sikre, at offentligt ansatte gøres bekendt med og lever op til deres underretnings- og anmeldelsespligt i forbindelse med mistanke om vold mod børn?«

Begrundelse

(Begrundelsen enslydende med begrundelsen for spm. nr. S 653).

Svar (17/2 86):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Med hensyn til anmeldelsespligten kan jeg oplyse, at socialministeriet som led i beskrivelsen af social- og sundhedsforvaltningernes almindelige forpligtelser har omtalt dette spørgsmål i cirkulære af 15. august 1975 om bistandslovens almindelige bestemmelser. Man gør her kommunerne opmærksom på, at social- og sundhedsforvaltningen har pligt til at anmelde tilfælde, hvor den bliver bekendt med forbrydelser mod børn og unge, navnlig i volds- og sædelighedssager. Social- og sundhedsforvaltningen har dog ikke altid pligt til at foretage anmeldelsen umiddelbart, idet det i visse tilfælde kan være rimeligt, at forvaltningen selv orienterer sig i sagen, hvis dette kan ske uden skade for en efterfølgende politimæssig efterforskning.

Med hensyn til underretningspligten skal jeg henvise til socialministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 653.

Spm. nr. S 669

Til ministeren for kulturelle anliggender (7/2 86) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Hvilke overvejelser gør ministeren sig om at udforme støttemuligheder for idræt for arbejdsledige, og hvilke tanker har ministeren gjort sig om at fremsætte et forslag for folketingset om denne aktivitet?«

Begrundelse

Allerede for et år siden afholdt LO en konference om idræt for arbejdsledige, og Dansk Idræts-Forbund og Dansk Arbejder Idrætsforbund har i fællesskab gjort et arbejde for at fremme ideer om, hvorledes sådanne aktiviteter, der ikke mindst vil være til

[Ingerlise Koefoed]

glæde for arbejdsløse, bistanmodtagere og efterlønsmodtagere, men også vil kunne benyttes af f.eks. skifteholdsarbejdere og hjemmegående husmødre, kan iværksættes.

Rundt omkring i landet diskuterer man desuden, hvilke vejledere der vil være brug for i denne forbindelse, da man er klar over, at der, når det drejer sig om idræt for voksne, som måske ikke før har været i forbindelse med idræt, er behov for særlige former for vejledning og for opsøgende arbejde.

Selvfølger man kunne man forvente, at det breddeidrætsudvalg, som arbejder for øjeblikket, også ville tage disse ting op til overvejelse. Men det ville efter spørgerens mening være forkert, hvis man henviste et så særligt problem som dette til breddeidrætsudvalget, der i forvejen har problemer nok at beskæftige sig med. Derfor håber spørgeren, at ministeren uafhængigt af breddeidrætsudvalgets arbejde allerede nu har gjort sig nogle tanker om, hvordan et tilbud om idræt for arbejdsledige snart vil kunne sættes i gang.

Foreløbigt svar (20/2 86):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg nedsatte i efteråret 1985 et lille arbejdsudvalg bestående af repræsentanter fra de organisationer, som arbejder med idræt for arbejdsledige/idræt i dagtimerne. Formålet var at få opsummeret den hidtidige virksomhed og eventuelt få konkrete forslag til initiativer på området.

Udvalget har afsluttet sit arbejde, og jeg skal vende tilbage, så snart den endelige rapport fra udvalget foreligger.

Spm. nr. S 670

Til *ministeren for skatter og afgifter (7/2 86)* af:

Rønholt (KF):

»Er det en korrekt fremgangsmåde, Herning byråd har anvendt over for beboerne i Gullestrup, når man via vurderingsreglerne fortryder en indgået aftale om overtagelse af ejendomme placeret i byzone?«

Begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er den TV-Aktuelt-udsendelse, der blev sendt torsdag

den 6. februar 1986. Af udsendelsen fremgik det, at Herning kommune i forbindelse med by- og landzoneloven havde indlemmet nogle landbrugsejendomme i byzone på et tidspunkt, hvor kommunen forudså et stort behov for byggejord. På baggrund af et lavere aktivitetsniveau havde kommunen alligevel ikke behov for det pågældende jordareal. Lodsejerne søgte at fastholde kommunen på et tilsagn om overtagelse af deres landbrugsejendomme og nedtrappede samtidig produktionen. Lodsejerne fik ved et møde på rådhuset bekræftet, at kommunen ville overtage deres ejendomme.

Herning kommune ankede en offentlig vurdering af de pågældende ejendomme til ligningsdirektoratet og fik på den baggrund nedsat ejendomsvurderingerne så meget, at der var tale om negativ frigørelsesafgift, hvilket åbnede mulighed for kommunen for at løbe fra tilsagnet om overtagelse af de pågældende landbrugsejendomme, på trods af at lodsejerne allerede forinden havde modtaget opkrævning på frigørelsesafgift.

Svar (19/2 86):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg har forstået, at de ejendomsbesiddere i Gullestrup, som spørgsmålet drejer sig om, gør gældende, at de har fået et tilsagn om, at Herning kommune ville overtage deres ejendomme efter en regel i loven om frigørelsesafgift. Herning kommunes borgmester bestriber imidlertid, at der er indgået en sådan aftale. Jeg synes ikke, at jeg kan udtale mig om, hvorvidt der foreligger en aftale eller ej, og derfor vil jeg også afstå fra at svare på, om Herning byråds fremgangsmåde har været korrekt. Til orientering om baggrunden for den pågældende sag kan jeg i øvrigt oplyse følgende om sagens hovedtræk. Efter loven om frigørelsesafgift skal der betales afgift, når en landbrugsejendom bliver inddraget i byzone. Loven indeholder endvidere særlige regler om ejendomme, som i 1970, da zonelovgivning trådte i kraft, automatisk kom i byzone, fordi de i forvejen var placeret i mellem- og inderzone. Disse ejendomme er som udgangspunkt ikke omfattet af reglerne om frigørelsesafgift, men hvis ejeren imod at afgive en særlig erklæring har opnået en lempeligere ejendomsbeskatning, skal han til gengæld betale frigørelsesafgift, og det skulle

[Ministeren for skatter og afgifter]

senest ske i 1981. Det er denne regel, der er aktuel i sagen fra Herning. Når afgiftspligten indtræder, kan ejeren forlange, at kommunen overtager ejendommen for et beløb svarende til ejendomsværdien.

På baggrund af de regler, som jeg her har redegjort for i hovetræk, drejer sagen i Herning sig om to hovedspørgsmål.

For det første er der uenighed mellem kommunen og ejendomsbesidderne om, hvorvidt kommunens overtagelsespligt også gælder, selv om der slet ikke bliver pålagt frigørelsesafgift, fordi vurderingen er så lav, at der ikke udløses afgift. Skattedepartementet har med støtte i bemærkningerne til lovforslaget udtalt, at overtagelsespligten kun gælder, hvis der pålignes afgift.

For det andet er der uenighed om den vurdering, der er afgørende for, om der overhovedet pålignes afgift, og som tillige har betydning for den pris, kommunen i givet fald skal betale for ejendommene.

Vurderingsrådet havde vurderet ejendommene så højt, at der blev pålagt frigørelsesafgift. Kommunen fandt vurderingerne for høje, og derfor benyttede kommunen sig af den adgang, som den ifølge vurderingsloven har til at påklage vurderingen til skyldrådet. Skyldrådets vurdering var også så høj, at der skulle betales frigørelsesafgift. Denne afgørelse indbragte kommunen for landsskatteretten, som nedsatte vurderingerne så meget, at der ikke blev tale om frigørelsesafgift.

Ni af ejendomsbesidderne har nu indbragt disse to hovedspørgsmål for vestre landsret.

Spm. nr. S 675

Til udenrigsministeren (10/2 86) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil udenrigsministeren vedstå sine udtalelser den 28. januar 1986 i folketinget, hvori han fastslog, at traktatpreambler er af forpligtende karakter og ingenlunde må opfattes som blot uforpligtende hensigtserklæringer?«

Begrundelse

Vi har ofte fået at vide, at indledninger (præambler) til EF-erklæringer og EF-traktater blot skal betragtes som nærmest vidtløftige og helt uforpligtende, flotte ord, men ikke som bindende erklæringer. Der kan i den sammenhæng henvises til, hvad den davæ-

rende danske udenrigsøkonomi- og handelsminister i 1972 har skrevet for nylig om debatten vedrørende præambelen til Romtraktaten i 1972:

»Over for påstanden om, at vi ikke kunne føre vor egen politik på grund af Romtraktatens præambel, slog vi fast, at præambelens ord om, at medlemslandene var besluttet på »at skabe grundlag for en stadig snævrere sammenslutning mellem de europæiske folk«, kun var en indledende hensigtserklæring. Den kunne ikke forpligte os til senere at gå videre i retning af en politisk union.« (Informations kronik den 29. januar 1986).

Det egentlige forpligtende var de »240 operative« artikler. Og det er jo et hovedvidne fra dengang, der her taler. I 1972 bagatelliserede tilhængerne af EF således præambelen, ligesom pakketilhængerne i dag bagatelliserer Den Europæiske Fælles Akts præambel (med afsnittet om »unionen«, som nu oversættes med »sammenslutning«). Men i folketingssalen er udenrigsministeren holdt op med at bagatellisere, jfr. følgende indlæg i debatten den 28. januar 1986:

»... for lad os nu lige huske på, hvad det var, vi skrev under på i sin tid, da vi skrev under på Romtraktaten. Vi skrev bl.a. under på en præambel, der siger, at vi er fast besluttet på at skabe grundlag for en stadig snævrere sammenslutning mellem de europæiske folk ... Det står der i indledningen til Romtraktaten, det er noget, vi har forpligtet os til.« (Fortryk af folketingets forhandlinger den 28. januar 1986, sp. 5933).

For traktatændringer skal gennemføres, får vi altså altid at vide, at disse præambler ikke betyder noget, men bagefter, nu 14 år efter, får vi så at vide, at det, der dengang ikke betød noget, nu er forpligtende. Gælder det også fællesaktens præambel, som vi i dag får at vide heller ikke betyder noget?

Svar (18/2 86):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

De indledende afsnit (præambler) til internationale traktater udtrykker en politisk hensigtserklæring, medens de egentlige traktatbestemmelser kan siges at være juridisk bindende for medlemslandene.

Den forpligtelse, Danmark påtog sig ved vor underskrivelse i januar 1972 af Romtraktaten, om »at skabe grundlag for en stadig

[Udenrigsministeren]

snævrere sammenslutning mellem de europæiske folk« er således en politisk forpligtelse. Den dækker over, at Danmark som de øvrige medlemslande tilslutter sig, at Romtraktaten har som politisk formål at forme et dynamisk samarbejde, der er under stadig udvikling mellem de deltagende lande.

Spm. nr. S 676Til *industriministeren* (10/2 86) af:**Camre (S):**

»Hvor meget er verdensmarkedsprisen – angivet i øre pr. liter og i procent – og forbrugerpriserne ekskl. afgifter i Danmark – ligeledes angivet i øre pr. liter og i procent – faldet i det seneste år på benzin, fyringsgasolie, let fuelolie og tung fuelolie?«

Begrundelse

Verdensmarkedsprisen på råolie er i løbet af det seneste år faldet fra ca. 28 \$ pr. tønde til ca. 18 \$ pr. tønde.

Dette fald skulle betinge meget store fald i forbrugerpriserne i Danmark, men disse er udeblevet. I den periode, hvor verdensmarkedsprisen på olie steg, slog prisstigningerne hurtigt igennem over for de danske forbrugere, men det er åbenbart, at faldet i verdensmarkedsprisen i øjeblikket omsættes i voldsomt stigende avancer for benzin- og oliebranchen, formentlig først og fremmest de multinationale olieselskaber.

Selv om regeringens stigende energiafgifter

neutraliserer noget af prisfaldet i forhold til forbrugerne, er det reelle prisfald meget større end stigningen i afgifterne.

Det er uacceptabelt, at de danske forbrugere således berøves de fordele, som det internationale olieprisfald indebærer, og det vil være betydningsfuldt at få fastslået, hvor store beløb danskerne går glip af, således at der kan gribes effektivt ind over for benzin- og olieselskabernes prisberegninger.

Svar (14/2 86):**Industriministeren (Stetter):**

Spørgsmålet har været forelagt monopoltilsynet, der har oplyst følgende:

»I nedenstående oversigt er vist udviklingen i Rotterdamprisnoteringerne i perioden 2. januar 1985 til 8. januar 1986 og udviklingen i de vejledende forbrugerpriser ekskl. moms og afgifter i perioden 1. januar 1985 til 13. januar 1986.

Ændringer i verdensmarkedspriserne for færdigvareprodukter, f.eks. angivet ved ændringer i Rotterdamprisnoteringerne, slår igennem i de danske forbrugerpriser med en forsinkelse, der for produktimportørernes vedkommende afhænger af hjemtagelses- og lagertidernes længde. Antages det, at gennemslagstiden udgør 4 uger for produktimportørernes vedkommende, er under denne forudsætning tillige beregnet ændringerne i de vejledende forbrugerpriser ekskl. moms og afgifter for perioden 11. februar 1985 til 6. februar 1986.«

Bilag

	Fald i Rotterdamprisnotering i perioden 2. januar 1985 til 8. januar 1986		Fald i vejl. forbrugerpris ekskl. moms og afgifter i perioden 1. januar 1985 til 13. januar 1986		Fald i vejl. forbrugerpris ekskl. moms og afgifter i perioden 11. februar 1985 til 6. februar 1986	
	Absolut	%	Absolut	%	Absolut	%
Benzin 98 okt.	35,05 øre/l	17,5	18,44 øre/l	6,8	51,23 øre/l	19,0
Gasolie.....	310,97 kr./m ³	14,6	152,77 kr./m ³	6,0	521,62 kr./m ³	19,8
Fuel 1%.....	643,20 kr./t	30,6	589,00 kr./t	25,7	990,00 kr./t	40,4
Fuel 1½%.....	827,92 kr./t	40,1	580,00 kr./t	25,8	980,00 kr./t	40,8

Spm. nr. S 677Til *arbejdsministeren* (11/2 86) af:**Elisabeth Bruun Olesen (VS):**

»Hvor mange hjemmearbejdspladser eksisterer der, hvor der arbejdes med asbest, hvilken type arbejde med asbest drejer det sædvanligvis sig om, og vil ministeren drage

[Elisabeth Bruun Olesen]

omsorg for, at samtlige eksisterende hjemmearbejdspladser, hvor der arbejdes med asbest, øjeblikkelig forbydes?»

Begrundelse

I avisen Information af 11. februar 1986 er der en artikel om hjemmearbejdspladser med stabling og bundtning af asbestpakninger. Dette er intet mindre end skandaløst. Man ser for sig et billede, hvor kvinder sidder og arbejder med disse asbestpakninger med den ene hånd, samtidig med at de passer deres børn med den anden.

At noget sådant overhovedet kan forekomme, efter at man i årtier har haft kendskab til, at asbest er kræftfremkaldende, er noget svineri. Der er ingen undskyldning. I hjemmene kan asbestbekendtgørelsens krav ikke opfyldes, dvs. krav om sikkerhedsforanstaltninger ved arbejdets udførelse, ventilation, krav om to omklædningsrum osv.

I Information er hjemmearbejdet karakteriseret som stabling og bundtning af asbestpakninger, men kan man være sikker på, at arbejdet ikke også omfatter afskæring af kanter osv., således at asbestpakningerne kan stables på en let måde? I så tilfælde flyver asbestfibrene jo rundt i luften, og så er ulykken 100 pct. sikker. Men asbestfibre kan under alle omstændigheder slippe fra bundne pakninger. Der kommer støv, og der kan være asbest i støvet, og der eksisterer ingen nedre grænse for, hvornår asbest kan anses for ufarlig.

Svar (19/2 86):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Direktoratet for arbejdstilsynet har over for mig oplyst, at det mener, at hjemmearbejde med asbest er en yderst sjælden foreteelse. Arbejdstilsynet har spurgt en række virksomheder, der fremstiller eller importerer asbestprodukter, om de får udført arbejde som hjemmearbejde, hvilket alle har besvaret benægtende.

Direktoratet for arbejdstilsynet oplyser endvidere, at arbejdstilsynskredsene på baggrund af den aktuelle sag vil blive instrueret om at skride ind over for hjemmearbejde med asbest, såfremt kredsen får kendskab til sådanne arbejdspladser.

Jeg vil i øvrigt gerne give tilsagn om, at der i forbindelse med den forstående revision af asbestbekendtgørelsen overvejes et udtrykkeligt forbud mod hjemmearbejde med asbest.

Spm. nr. S 678

Til *justitsministeren* (12/2 86) af:

Carsten Andersen (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvorfor det ikke fremgår af PUKs (Politiets Ungdoms Klubber) regnskaber, at der er en forbindelse mellem PUK og følgende ejendomsselskaber: ejendomsselskabet matr.nr. 163 Udenbys Vestre, ejendomsselskabet matr.nr. 718 Udenbys Klædebo, ejendomsselskabet matr.nr. 1 g Jyderup, c/o direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen, samt ejendomsselskabet Grenålejren samt oplyse, hvorfor ministeren ikke medregner formuen i ovennævnte ejendomsselskaber – i alt 2.916.842 kr. – i PUKs formue ved besvarelse af spørgsmål nr. S 317 af 18. november 1985?»

Begrundelse

I spørgsmål nr. S 317 udbeder spørgeren sig oplysninger om formueforholdene i PUK, og i svaret medregner ministeren ikke de ejendomsselskaber, som altid har været og stadig er kontrolleret af PUK, jfr. PUKs vedtægter af 1970.

Bestyrelsen i ejendomsselskaberne er vicepolitidirektør Ole Nørgaard, vicepolitidirektør J. H. Hasselriis og kriminalinspektør Kurt Olsen, alle bestyrelsesmedlemmer i PUK.

Spørgeren har tidligere betegnet dispositionerne omkring PUKs nedlæggelse som forhold, bagmandspolitiet ville beskæftige sig med, hvis det foregik i den private forretningsverden, og dette lader nu til at holde stik.

Det er mere end foruroligende, når knap 3 mill. kr. ikke medtages i formueopgørelsen, medmindre de 4 ejendomsselskaber er overgået til et andet ejerforhold ved foræring.

Svar (21/2 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som det tidligere er oplyst i adskillige svar til folketinget, eksisterer der ved siden af

[Justitsministeren]

PUK de fire ejendomsselskaber, som er nævnt i spørgsmålet. Disse ejendomsselskaber har ligesom PUK deres egne vedtægter, der er stadfæstet af Københavns kommune, samt i henhold hertil deres egne selvstændige regnskaber, der revideres af en statsautoriseret revisor.

I spørgsmål nr. S 317 anmodede spørgeren om at få oplysning om »formuens størrelse i PUK«. Disse oplysninger blev givet i svaret af 3. december 1985. Dette svar er i overensstemmelse med et tidligere svar til spørgeren af 7. juni 1985 (spørgsmål nr. S 1232), hvori det i øvrigt udtrykkeligt anføres, at de oplyste tal vedrører »PUKs hovedkontor«.

Vedrørende PUKs regnskaber kan det endvidere nævnes, at det af regnskabet for 1983 for tilskud til særlige formål bl.a. fremgår, at der er bevilget tilskud til to af ejendomsselskaberne.

Endelig kan det bekræftes, at de fire ejendomsselskaber pr. 31. december 1983 ifølge regnskaberne havde en samlet egenkapital på knap 3 mill. kr.

Spm. nr. S 679

Til *justitsministeren* (12/2 86) af:

Carsten Andersen (SF):

»Vil ministeren oplyse baggrunden for, at ministeren ved besvarelse af spørgsmål 355 fra retsudvalget i folketingsåret 1984-85 undlader at oplyse retsudvalget om, at der eksisterer vedtægter for den samlede virksomhed i PUK (Politiets Ungdoms Klubber)?«

Begrundelse

Det kan undre spørgeren, at ministeren ikke informerer retsudvalget om eksistensen af vedtægterne for PUK af februar 1970, når de fremtræder som gældende vedtægt i besvarelse af spørgsmål nr. S 316. Spørgeren har fået det indtryk, at bestyrelsen for PUK ikke er særlig villig til åbent at informere om dens dispositioner omkring overførsel af aktiviteterne i PUK til politiets kriminalpræventive idrætsafdeling.

Svar (21/2 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

I forbindelse med justitsministeriets besvarelse af 14. august 1985 af spørgsmål nr. 355

fra retsudvalget (Alm. del - bilag 468) blev vedtægterne for PUK nævnt, og det oplystes i svaret, at der »vil blive udarbejdet nye vedtægter for PUK til erstatning for de nu forældede vedtægter fra 1970«.

Det kan endvidere oplyses, at disse vedtægter for PUK fra 1970 var vedlagt besvarelsen af spørgsmålet.

Justitsministeriet har således ikke i det nævnte svar undladt at oplyse retsudvalget om, at der eksisterer vedtægter for den samlede virksomhed i PUK.

Spm. nr. S 680

Til *justitsministeren* (12/2 86) af:

Carsten Andersen (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke vedtægter der gælder for PUK (Politiets Ungdoms Klubber)?«

Begrundelse

I svar på spørgsmål nr. S 316 oplyser justitsministeren, at vedtægterne er fra 1970, medens ministeren i besvarelse af 14. august 1985 til retsudvalget sender vedtægter, der er dateret 17. marts 1982.

Spørgeren finder det foruroligende, at ministeren ikke bliver oplyst om de nøjagtige forhold i PUK, og spørgeren frygter, at folketinget ikke får de eksakte oplysninger i sagen ved henvendelser herom.

Svar (21/2 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Formanden for PUK, vicepolitidirektør Ole Nørgaard, har over for justitsministeriet oplyst, at nye vedtægter for PUK til erstatning for vedtægterne fra 1970 er under udarbejdelse i et samarbejde mellem PUK og Københavns kommune.

Der henvises i øvrigt til besvarelsen af spørgsmål nr. S 679.

Spm. nr. S 681

Til *justitsministeren* (12/2 86) af:

Carsten Andersen (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvem der ejer de i spørgsmål nr. S 678 nævnte ejendomsselskaber?«

[Carsten Andersen]

Begrundelse

Indtil 1985 har ejendomsselskaberne tilhørt PUK (Politiets Ungdoms Klubber) og har haft fælles bestyrelse med PUK, men efter de oplysninger, ministeren har givet folketinget, kan det se ud, som om ejendomsselskaberne er blevet væk.

Ejendomsselskaberne repræsenterer en værdi på ca. 3 mill. kr., og det er for spørgeren væsentligt, at disse penge anvendes til formål, som stemmer overens med indsamlingens, nemlig til dårligt stillede børn på Nørrebro og Vesterbro, og ikke et idrætsprestigeprojekt på politigården.

Svar (21/2 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. S 678, er der fortsat tale om fire selvstændige ejendomsselskaber med egne vedtægter og regnskaber. Selskaberne er selvejende institutioner, hvis virksomhed – på samme måde som PUK – i øvrigt ikke henhører under justitsministeriet.

Ifølge vedtægterne for ejendomsselskaberne har disse til formål til brug for PUK at drive ejendommene henholdsvis som lejre og som centre for ungdomsklubberne på Vesterbro og Nørrebro.

Bestyrelsesformanden har i den forbindelse oplyst, at der endnu ikke i forhandlingerne med Københavns kommune er taget endelig stilling til, på hvilke betingelser de to ejendomme på Vesterbro og Nørrebro skal stilles til rådighed for den fortsatte drift af de to ungdomsklubber uden for PUKs regie.

Spm. nr. S 682

Til *forsvarsministeren* (12/2 86) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Mener ministeren, at det er forsvarligt med én mand om bord i lodsådene i vinterhalvåret, og er lodsådene sikkerhedsmæssigt godkendt og i givet fald af hvem?«

Begrundelse

Der har før været en mand om bord i lodsådene. Det har endvidere været fremme i pressen, at lodsådene får revner i skroget,

samt at lodsådernes styrehus er blevet forhøjet med 30 cm.

Svar (24/2 86):

Forsvarsministeren (Engell):

Som svar på spørgsmålet om bemanning af lodsartøjer kan jeg henvise til bemanningsnævnets kendelse i december 1983. Kendelsen har følgende ordlyd:

»For lodsartøjer under 20 BRT og med maskinkraft indtil 300 HK fastsættes bemanningen således:

Under sejlads er fartøjet bemanded med en fører, der udpeges af lodsformanden eller dennes stedfortræder.

Lodsformanden fastsætter nærmere bestemmelser for sejladsen, herunder eventuelt udvidelse af bemanningen under hensyn til farvandets beskaffenhed, vejr- og isforhold m.v.«

Det kan tilføjes, at en fører vil kunne nægte at sejle, såfremt der er begrundet formodning om, at bemanningen i det pågældende tilfælde ikke er sikkerhedsmæssigt forsvarlig.

Med hensyn til lodsartøjernes sikkerhedsmæssige godkendelse har farvandsdirektoratet oplyst, at disse fartøjer er undergivet kontrol og godkendelse af statens skibstilsyn både inden ibrugtagning og under drift.

Farvandsdirektoratet har endvidere oplyst, at det er korrekt, at styrehuset i lodsådene af 200-serien er blevet 30 cm højere, end de oprindelige konstruktionstegninger viste. Det skyldes en beregningsfejl hos byggeværftet. Det bør dog tilføjes, at den færdige styrehus-højde kun overstiger den krævede minimumshøjde med 4,5 cm, hvilket er godkendt af statens skibstilsyn.

Endelig har farvandsdirektoratet oplyst, at de revner, som opstod i skroget i det første år af fartøjernes levetid, skyldtes for svag dimensionering af visse dele af fartøjerne (specielt agterskibet). Fartøjerne har både før revnedannelsernes opståen og efter deres udbedring været godkendt af statens skibstilsyn. Det kan tilføjes, at reparationerne blev udført efter anvisning fra skibstilsynet. Lodsartøjernes tilstand følges fortsat meget nøje af såvel skibstilsynet som farvandsdirektoratet.

Spm. nr. S 683

Til *arbejdsministeren* (12/2 86) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til at skærpe straffereglerne for arbejdsgivere, der groft tilsidesætter arbejdsmiljøloven?«

Begrundelse

Eftersom Sønderborg Yachtværft groft har overtrådt arbejdsmiljøloven, må det være hensigtsmæssigt i den slags tilfælde at gribe hårdt ind for at hindre gentagelser.

Svar (21/2 86):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg har indhentet en udtalelse fra direktoratet for arbejdstilsynet, som oplyser, at straffereglerne for overtrædelse af arbejdsmiljøloven findes i lovens § 82, jfr. § 83, som hjemler straf med bøde eller hæfte for den, der overtræder lovgivningen, idet dér dog kun er foreskrevet bødestraf i tilfælde, hvor der stateres objektivt ansvar. Med disse bestemmelser er der ved arbejdsmiljølovens ikrafttræden i 1977 sket en ændring af strafferammen, idet den tidligere arbejderbeskyttelseslovgivning kun havde hjemmel til bødestraf. Begrundelsen for at indføre hjemmel til hæftestraf på arbejdsmiljøområdet var et ønske om at understrege den betydning, der skal tillægges reglerne om sikkerhed og sundhed i arbejdet, idet det dog i bemærkningerne blev anført, at hæftestraf kun skulle påregnes anvendt ved grove eller gentagne overtrædelser.

Hvis betingelserne er opfyldt, er der herudover mulighed for at ifalde straf efter straffelovens bestemmelser om forsætlig fareforvoldelse samt forsætlig og uagtsom betydelig legemsskade og manddrab.

Det er dog ikke sædvanligt at bringe straffelovsbestemmelser i anvendelse, selv ved grove overtrædelser af arbejdsmiljølovgivningen, idet den hjemmel, der findes i arbejdsmiljøloven, endnu ikke er udnyttet fuldt ud. Baggrunden herfor er bl.a. en opfattelse af, at arbejdsmiljøloven specielt regulerer forhold på arbejdspladserne og således må formodes at have gjort op med strafansvaret i så henseende. Betydningen af en eventuel skærpet strafferamme, f.eks. fængselsstraf, kendes ikke. Hertil kommer, at det er arbejdstilsynets opfattelse, at de hidtil idømte straffe har den nødvendige specialpræventive

virkning, særlig under hensyn til muligheden for at anvende konfiskation, indregning af en eventuel fortjeneste/besparelse ved overtrædelsen i bødens størrelse eller tvangsbøder dér, hvor der forekommer konstaterbare besparelser ved tilsidesættelse af reglerne, eller hvor arbejdstilsynets påbud ikke bliver efterkommet tilstrækkelig hurtigt og i fornødent omfang.

I nogle enkelte tilfælde har arbejdstilsynet indstillet til hæftestraf, men af forskellige konkrete grunde har enten anklagemyndigheden eller domstolene ikke fulgt denne indstilling. Derimod er der sket en udvikling i bødestørrelsen, idet der på det seneste er set bøder på op til 50.000 kr., selv om arbejdstilsynets indstillinger vedrørende bødestraf ikke altid bliver fulgt af anklagemyndighed og domstole. Ved siden af sanktionen er tvangsbødekrav i medfør af retsplejeloven et vigtigt middel til at sikre arbejdstilsynets krav om et sikkert og sundt arbejdsmiljø.

Direktoratet for arbejdstilsynet finder på baggrund af de anførte betragtninger ikke, at der er behov for at udvide strafferammen i arbejdsmiljøloven, men direktoratet vil nøje følge udviklingen inden for straffesageres område.

Jeg kan henholde mig hertil.

Spm. nr. S 684

Til *ministeren for skatter og afgifter* (12/2 86) af:

Hanne Severinsen (V):

»Vil ministeren tage initiativ til en præcisering af borgernes retsstilling i relation til frigørelsesafgiftslovens bestemmelser om offentlig kompensation og kommunal købspligt ved ændringer af zonestatus?«

Begrundelse

I den såkaldte Gullestrupsag fra Herning har borgerne tilsyneladende haft en bestemt og velbegrundet opfattelse af retstilstanden – og handlet i tillid hertil. Pludselig er de i en helt anden situation, fordi de lokale myndigheder har en anden opfattelse. I øvrig henvises til TV-Aktuelt torsdag den 6. februar 1986.

Svar (19/2 86):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

I frigørelsesafgiftslovens §§ 8 og 15, der er næsten enslydende, er der skabt mulighed for, at ejere af landbrugsejendomme kan kræve, at kommunen, hvori landejendommene er beliggende, skal overtage de pågældendes ejendomme.

§ 8 omfatter ejendomme, der er indført i byzone (sommerhusområde) efter 1. januar 1970, mens § 15 omhandler de såkaldte § 6 B-ejendomme.

Sidstnævnte ejendomme var tidligere placeret i mellem- og inderzone og blev derfor ved by- og landzonelovens ikrafttræden 1. januar 1970 anbragt i byzone – uden at betale afgift.

Under hensyn til, at flere af ejendommene ikke kunne påregne udstykning inden for kortere åremål, blev der skabt hjemmel for, at de pågældende ejere ved en derom afgiven erklæring kunne opnå en lempelig grundbeskatning indtil senest 17. almindelige vurdering (1. april 1981). Til gengæld skulle der svares frigørelsesafgift af stigningen af ejendommens ejendomsværdi konstateret i perioden fra seneste vurdering før 17. almindelige vurdering og indtil denne.

220 ejere over hele landet afgav en sådan erklæring.

Pr. 1. april 1981 var der 110 tilbage af sådanne ejendomme, hvoraf 29 var beliggende i Herning. Kommunen har over for de resterende ni ejere afvist at ville overtage deres ejendomme. Den henviser til, at skattedepartementet er af den opfattelse, at lovens bestemmelser om kommunal overtagelse forudsætter et pålagt afgiftsbeløb, hvilket ikke er tilfældet for så vidt angår ovennævnte ni ejere.

To af disse ejere har herefter stævnet Herning kommune med påstand om, at kommunen skal overtage deres ejendomme, uanset at beregningen af frigørelsesafgift ikke medfører krav om afgift. Staten er indtrådt i sagen som biintervenient til støtte for kommunen.

Jeg kan for mit vedkommende tilslutte mig skattedepartementets opfattelse af retstilstanden. Dette spørgsmål er nu indbragt for domstolene, og jeg synes, at jeg må afvente vestre landsrets afgørelse, før ministeriet eventuelt kommer med en ny tilkendegivelse eller præcisering af retstilstanden.

Spm. nr. S 686

Til *justitsministeren* (12/2 86) af:

Leif Hermann (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvorvidt den fremgangsmåde, lektor, dr.scient.soc. Erik Høgh har anvendt ved udarbejdelse af den i dagbladet Politiken den 12. februar 1986 omtalte undersøgelse, er i overensstemmelse med lov om offentlige myndigheders registre?«

Begrundelse

Der henvises til den i spørgsmålet nævnte artikel i Politiken den 12. februar 1986.

Svar (19/2 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Den undersøgelse, der henvises til i spørgsmålet, er efter det oplyste påbegyndt, inden lov om offentlige myndigheders registre og lov om private registre trådte i kraft. Justitsministeriet har intet nærmere kendskab til undersøgelsen, herunder til, hvad der er undersøgelsens formål, hvorledes den finansieres, og hvordan den nærmere er tænkt gennemført.

Det er således endnu ikke muligt at vurdere, om bestemmelser i registerlovgivningen, herunder lov om offentlige myndigheders registre, er overtrådt. Efter § 22 i lov om private registre og lov om offentlige myndigheders registre påhviler det registertilsynet at føre tilsyn med, at der ikke sker overtrædelse af de to registerlove. Da oplysningerne om undersøgelsen fremkom, anmodede jeg derfor registertilsynet om nærmere oplysninger. Registertilsynet har oplyst, at tilsynet den 12. februar 1986 anmodede lektor Preben Wolf og lektor Erik Høgh ved sociologisk institut ved Københavns universitet om en udtalelse om sagen.

Registertilsynet har endnu ikke modtaget svar. Jeg har bedt tilsynet om at blive holdt orienteret om, hvad der videre sker i sagen. Når jeg har modtaget nærmere oplysninger om undersøgelsen fra registertilsynet, vil jeg orientere retsudvalget herom.

Spm. nr. S 687

Til *miljøministeren* (12/2 86) af:

Svend Erik Hovmand (V):

»Hvad har ministeren foretaget sig inden for ministerens område med hensyn til at overføre opgaver fra hovedstadsrådet til kommuner og amtskommuner?«

Begrundelse

Hovedstadsrådet blev gjort permanent ved lov nr. 128 af 28. marts 1984.

I forbindelse med lovforslagets behandling lovede regeringen, at hovedstadsrådets enkeltsagsadministration i videst muligt omfang skulle overføres fra hovedstadsrådet til kommunerne, ligesom der på enkelte områder ville kunne ske en opgaveoverførsel til amtskommunerne.

I den betænkning, som lå til grund for lovforslaget, var der som eksempler på mulige opgaveudlægninger bl.a. peget på en række områder inden for ministerens område.

Svar (21/2 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at det navnlig er udlægning af enkelt-sagsbehandling til kommunerne i hovedstadsområdet, der sigtes til i spørgsmålet. Jeg skal derfor indledningsvis bemærke, at udlægning af enkeltsagsadministration til kommuner i givet fald må ske i hele landet og ikke kun i hovedstadsområdet.

Som det fremgår af betænkningen »Hovedstadsrådet – hovedstadsområdet« fra august 1983, fremsatte jeg i april 1983 lovforslag om en ændring af lov om by- og landzoner, hvorved kompetencen til at meddele zonenovstilladelser inden for landsbyer, der er afgrænset i en kommuneplan, ville overgå til kommunalbestyrelsen. Lovforslaget blev vedtaget den 27. maj 1983.

Under behandlingen af lovforslaget traf folketinget beslutning om ophævelse af zonenovens § 9, stk. 9, der indeholdt hjemmel for miljøministeren til administrativt at overføre zonenovskompetencen til kommunalbestyrelsen.

På baggrund af hovedstadsrådsbetænkningen blev der i 1984 foretaget en gennemgang af hele miljøministeriets lovområde, som imidlertid ikke førte til yderligere forslag om kompetenceoverførsel til kommunerne.

I efteråret 1984 blev arealudvalget nedsat med tidligere miljøminister, universitetsadjunkt Holger Hansen som formand. Udvalget afgav sin første delbetænkning om planlægning inden for miljøministeriets område i september 1985 og skal nu som anden del af sit arbejde se på mulighederne for at forenkle enkeltsagsbehandlingen efter den lovgivning, der regulerer arealanvendelsen. Udvalget kan efter sit kommissorium også stille forslag om ændringer i opgavefordelingen mellem kommuner, amtskommuner og hovedstadsrådet.

Jeg kan endvidere oplyse, at indenrigsministerens lovforslag om frikommuner, som blev fremsat den 28. november 1985, i § 23, nr. 1, indeholder hjemmel for miljøministeren til at godkende frikommuneprojekter, hvorefter amtsrådets/hovedstadsrådets kompetence efter zonenovens § 9 kan overføres til kommunalbestyrelsen. I lovforslagets § 23, nr. 4, er hjemmel til at godkende frikommuneprojekter, der overflytter kompetence vedrørende naturfredningslovens bygge- og beskyttelseslinjer, jordfaste fortidsminder, almenhedens færdsel og ophold samt friluftsklamer til et kommunalt råd. Bestemmelsen giver endvidere adgang til at godkende projekter, der overfører amtsrådets/hovedstadsrådets kompetence vedrørende indgreb i vådområder til en primærkommune.

Det fremgår endelig af hovedstadsrådsbetænkningen, at hovedstadsrådet på råstofområdet samarbejder med kommunerne ved udførelsen af de praktiske tilsynsopgaver.

Fredningsstyrelsen har oplyst, at styrelsen den 5. februar 1986 har godkendt hovedstadsrådets råstofindvindingsplan, som udlægger de graveområder, der i de kommende år skal sikre regionens råstofforsyning, og fastlægger de overordnede vilkår, der skal overholdes ved gravning og efterbehandling af graveområderne. Hovedstadsrådet vil i den forbindelse være særlig opmærksom på det hensigtsmæssige i en udbygning af samarbejdet med kommunen om tilsynsopgaver for de enkelte graveområder.

Om udlægning af plejeopgaver efter naturfredningsloven fra hovedstadsrådet til amtskommune/kommune har fredningsstyrelsen fra hovedstadsrådet fået oplyst, at der i en række tilfælde er sket udlægning af plejeopgaver til kommuner. Det har fortrinsvis været

[Miljøministeren]

primærkommunerne, der har været interesseret i at udføre sådanne opgaver.

Jeg kan henholde mig til det, fredningsstyrelsen har oplyst om råstofområdet og plejeopgaver på naturfredningsområdet.

Spm. nr. S 688

Til *miljøministeren* (13/2 86) af:

Leif Hermann (SF):

»Finder ministeren, således som det er foreslået i afsnit VII i EF-Kommissionens 3. udkast til debatoplæg vedrørende Kommissionens 4. handlingsprogram på miljøområdet, at den fremtidige miljøpolitik bør forsvinde som en selvstændig politik og indgå i en række i debatoplægget nævnte politiske områder, f.eks. landbrugs-, industri-, transport-, forbruger- og handelspolitik?«

Begrundelse

Af et skrift betitlet 3. udkast til debatoplæg om mulige emner for EFs 4. handlingsprogram for miljøområdet fremgår det af afsnit VII (integration), at oplæggets forfatter forestiller sig, at en selvstændig miljøpolitik vil forsvinde for at indgå som en integreret bestanddel af andre politiske områder som f.eks. landbrug og industri. Som logisk konsekvens heraf forestiller man sig muligheden af nedlæggelse af medlemsstaternes miljøministerier med tilhørende ministre.

Svar (20/2 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

EF-Kommissionen har den 22. januar 1986 udsendt et debatoplæg omkring det 4. miljøhandlingsprogram.

For så vidt angår debatoplæggets afsnit 7 om integration er det mit synspunkt, at miljøpolitikken ikke bør totalintegreres i andre typer politik og hermed forsvinde som en selvstændig politik. Jeg finder denne tankegang uacceptabel og urealistisk, og den bør derfor ikke indgå som målsætning for arbejdet med at integrere miljøhensynet i andre sektors politik.

Spm. nr. S 689

Til *ministeren for skatter og afgifter* (13/2 86) af:

Lenger (VS):

»Vil ministeren oplyse, om det vil være muligt for private betalingshospitalet at opnå delvis offentlig finansiering gennem fradrag for forsikringsordninger?«

Begrundelse

I tegningsmaterialet til betalingshospital København oplyser bestyrelsen, at hospitalet oprettes »helt uden offentlig støtte«.

Senere hedder det dog, at »udgifterne til behandling på privathospitalet alle kan dækkes af forsikring, og det har glædet os, at to danske selskaber så sent som i januar 1986 har tilbudt at forsikre vore medlemmer foruden det engelske selskab, som vi hidtil har kunnet anbefale. Det er også væsentligt at notere, at forsikring via det firma, hvor man er ansat, er skattefri for medarbejderen og fradragsberettiget for firmaet«.

Det er med andre ord så som så med den private finansiering, idet det tilsyneladende planlægges at placere et sugerør ned i de offentlige kasser, således at de skatteborgere, som ikke kan springe forbi de øvrige på ventelisten, fordi de ikke kan præstere en delvis selvbetaling, sandelig også skal være med til at finansiere de private hospitalers drift gennem fradrag.

Svar (20/2 86):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Efter de gældende regler kan præmier og bidrag til en sygeforsikring fradrages inden for 2.000 kr.s fradraget i pensionsbeskatningslovens § 50, stk. 2, når ejeren af forsikringen og forsikrede er samme person.

Tegnes og betales en sygeforsikring af en arbejdsgiver, kan denne fratække præmier og bidrag som en lønudgift i virksomheden, jfr. statsskattelovens § 6 a. Præmiebetalingerne skal medregnes ved opgørelsen af arbejdstagerens skattepligtige indkomst, jfr. pensionsbeskatningslovens § 56, stk. 1.

Udbetalinger fra sygeforsikringer til dækning af udgifter til lægehjælp, hospitalsophold, lægemidler og lignende beskattes ikke, jfr. pensionsbeskatningslovens § 50, stk. 5.

Den 5. december 1985 blev der fremsat forslag til ændring af lov om pensionsbeskatning, L 111, hvori det foreslås, at den gældende fradragsret efter pensionsbeskatnings-

[Ministeren for skatter og afgifter]

lovens § 50, stk. 2, på indtil 2.000 kr. ophæves.

Herefter vil præmier og bidrag til sygeforsikringer ikke kunne fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Spm. nr. S 690

Til *indenrigsministeren* (13/2 86) af:

Lenger (VS):

»Kan ministeren bekræfte, at prisen for en behandling på et privat betalingshospital vil kunne bringes ned under de samlede samfundsmæssige omkostninger, og at det offentlige i praksis vil bidrage indirekte til driften af et sådant hospital?«

Begrundelse

I tegningsmaterialet til privathospital København reklamerer man åbenlyst med, at visse forsikringsudgifter med henblik på behandling på hospitalet vil være skattefradragsberettigede, hvorved også de skatteydere, der ikke selv er i stand til at præstere en egenbetaling, inddrages i finansieringen af de bedrestillede hospitalsbehandling – uden om ventelister og gangbelægning.

Dertil kommer, at en væsentlig del af uddannelsesudgifterne til personale fortsat vil ligge i sygehuskommunerne og det offentlige hospitalsvæsen, uanset at den faktiske anvendelse af uddannelsen finder sted i et privat betalingshospital. Prisen pr. sengeplads vil derfor blive højere på et offentligt hospital end på et privat hospital, fordi en del af udgifterne til det private hospital dækkes enten ved udgifter i det offentlige sygehusvæsen eller ved øgede offentlige udgifter/mindre indtægter i det hele taget.

Svar (19/2 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Fra analyser af det offentlige sygehusvæsen ved vi, at udgifterne til undersøgelse og behandling varierer betydeligt fra sygehus til sygehus. Dette kan f.eks. være forårsaget af visse patientgruppers særlige behandlingsbehov. Men selv når man analyserer prisen på ensartede behandlinger, kan der konstateres betydelige forskelle mellem sygehusene. Nogle sygehuse er f.eks. gamle og udgiftskrævende, andre er nye og moderne.

Jeg kan derfor ikke udtale mig om, hvorvidt prisen for en behandling på et privat betalingshospital er lavere end de samlede samfundsmæssige omkostninger, endside omkostningerne ved tilsvarende behandlinger i det offentlige sygehusvæsen. Man må jo også i denne forbindelse være opmærksom på, at prisen på en behandling i det offentlige sygehusvæsen ikke i alle tilfælde afspejler de samfundsmæssige omkostninger. Jeg vil ikke gå ind i en vurdering af de fremførte synspunkter om forsikringsudgifter og skattebetaling, da jeg forstår, at skatteministeren vil besvare dette. (Besvarelse af spørgsmål S 689 stillet af folketingsmedlem Lenger den 13. februar 1986).

Endelig vil jeg gerne understrege, at anvendelsen af uddannede læger, sygeplejersker og andre sundhedsuddannelser uden for det offentlige ikke i princippet adskiller sig fra andre uddannelser, hvor den private sektor i større eller mindre grad ansætter personale med en uddannelse betalt af det offentlige.

Spm. nr. S 691

Til *ministeren for skatter og afgifter* (13/2 86) af:

Lykketoft (S):

»Hvordan vurderer ministeren mulighederne for at fastholde de danske afgifter på biler, spiritus, øl, vin, tobak m.m.?«

Begrundelse

EF-Kommissionen har for nylig rettet søgelyset mod den danske bilbeskatning. I forslaget til Europæisk Fælles Akt og den dertil knyttede liste over forslag til gennemførelse af det indre marked inden 1992 nævnes udtrykkelig afgiftsharmonisering som et presserende problem. Det skaber fornyet usikkerhed om vore muligheder for at fastholde det danske afgiftssystem – med risiko for uoverskuelige problemer for finansieringen af de danske offentlige udgifter eller for uacceptable stigninger i en i forvejen meget stærkt belastet indkomstskat m.v.

Svar (21/2 86):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Kommissionens overvejelser om afgiftsharmonisering som led i virkeliggørelsen af

[Ministeren for skatter og afgifter]

EFs indre marked er indeholdt i den såkaldte hvidbog. Denne hvidbog må opfattes som et arbejdsblad, der skal danne grundlag for de kommende års drøftelser af disse spørgsmål. Eventuelle beslutninger herom vil skulle træffes med enstemmighed, og regeringen vil modsætte sig, at det danske afgiftssystem underkastes en sådan harmonisering. Under de drøftelser på embedsmandsplan, som det hollandske formandskab har indledt, er der peget på en anden mulighed, nemlig en »tilbage-
getrækning af grænserne ind i landet«, dvs. at kontrollen først sætter ind, når varerne er nået frem til den pågældende virksomhed i indlandet. Dette finder jeg meget interessant, da nogle medlemsstater, bl.a. Danmark, allerede er nået ret langt med et sådant system.

Hvad angår de foreslåede traktatændringeres indflydelse på afgiftsharmoniseringen, kan jeg henvise til skriftlig besvarelse af spørgsmål nr. 37 af 13. januar 1986 fra folketingets markedsudvalg, hvor der er gjort rede for, at spørgsmål vedrørende afgifter og indirekte skatter ikke er omfattet af den overgang fra enstemmighed til kvalificeret flertal, som kommer til udtryk i den foreslåede artikel 100 A.

Regeringen finder således, at hverken EF-pakken eller hvidbogen sætter spørgsmålstegn ved en fastholdelse af det danske afgiftssystem.

Spm. nr. S 695

Til *miljøministeren* (14/2 86) af:

Margrete Auken (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvornår Cheminova kan forvente svar fra miljøstyrelsen om de tekniske muligheder for at udvikle et rensesanlæg til kviksvovholdigt affald, samt oplyse, hvorfor miljøstyrelsen endnu ikke har svaret på Cheminovas henvendelse den 12. december 1984?«

Begrundelse

I dagspressen har det været fremme, at Cheminova ikke længere kan sende kviksvovholdigt materiale fra den gamle fabriksgrund til Vesttyskland.

Cheminova har undersøgt de tekniske muligheder for at udvikle et rensesanlæg til materialet og har den 12. december 1984 spurgt

miljøstyrelsen, om man var interesseret i at deltage.

I Danmark er der flere virksomheder, som producerer kviksvovholdigt affald.

Svar (21/2 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, som har udtalt følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Cheminovas kviksvovproblem er opstået i forbindelse med forureningen fra den gamle fabriksgrund ved Nissum Bredning. Kviksvovaffaldet fremkommer dels ved oppumpning og rensning af grundvandet, dels ved opgravning af affald, der indeholder kviksvov fra særlig forurenende områder på grunden, de såkaldte »hot spots«.

I forbindelse med problemerne omkring virksomhedens kviksvovaffald har Cheminova iværksat et litteraturprojekt vedrørende metoder til oparbejdning og genanvendelse af kviksvovholdigt affald.

Det brev, der henvises til i spørgsmålet, er et ledsagebrev til dette projekt. Brevet er samtidig sendt til en række virksomheder inden for det pågældende område.

Men Cheminovas kviksvovproblem er kun et hjørne af den generelle problematik omkring kviksvovaffald. Miljøstyrelsen arbejder med problemet ud fra en mere generel synsvinkel, og der er allerede en række konkrete projekter i gang i forbindelse med oparbejdning af kviksvovholdigt affald.

Henvendelsen fra Cheminova var en af grundene til, at miljøstyrelsen tog problemet op. Dette er mundtligt meddelt Cheminova ved en tidligere lejlighed.

I anledning af den seneste omtale af Cheminovas problemer med bortskaffelse af kviksvovaffald i Hessen har miljøstyrelsen bedt Cheminova om en skriftlig redegørelse. Denne redegørelse er endnu ikke modtaget i miljøstyrelsen.«

Spm. nr. S 696

Til *justitsministeren* (14/2 86) af:

Dorte Bennedsen (S):

»Kan ministeren bekræfte, at vedtagelsen af det – ifølge EF-Kommissionens hvidbog – påtænkte direktiv om afskaffelse af politiskontrol ved Fællesskabets indre grænser vil

[Dorte Bennedsen]

medføre, at Danmark ikke længere kan have kontinuerlig paskontrol ved vor sydgrænse og i Kastrup for så vidt angår EF-borgere?»

Begrundelse

Ifølge EF-Kommissionens hvidbog påtænkes der i 1986 fremsat et direktiv om ophævelse af politikontrol ved de indre grænser til forventet vedtagelse i 1988.

Direktivforslaget er et led i fuldkomngørelsen af det indre marked og har til hensigt at sikre fri bevægelighed af personer over grænser.

Svar (19/2 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som bekendt har vi i den danske regering en positiv holdning over for at nedbringe ventetiden ved grænserne og lette grænsepassagen. Vi er derfor indstillet på at bidrage til drøftelser om en koordinering af foranstaltninger til en smidigere afvikling af grænsekontrollen. I den forbindelse kan det nordiske passamarbejde fremhæves som eksempel til efterfølgelse.

EF-Kommissionen har i en hvidbog af 24. juni 1985 bebudet en række forslag, som skal virkeliggøre det indre marked. I hvidbogen nævnes blandt andet et forslag om at lette grænsekontrollen og senere eventuelt afskaffe denne.

Efter EF-pakkens art. 100 A, stk. 2, finder reglen om kvalificeret flertal ikke anvendelse på bestemmelserne angående den frie bevægelighed for personer. Kommissionens forslag vil derfor i givet fald skulle vedtages med enstemmighed.

Fra dansk side anser vi det nordiske paskontrolsamarbejde for meget værdifuldt. Vi ønsker ikke at gennemføre ændringer på dette område, der kan medføre, at det nordiske passamarbejde ikke kan opretholdes.

Det kan i øvrigt oplyses, at der siden maj 1985 har været forhandlinger i gang mellem danske og tyske myndigheder om at gennemføre lettelser for grænsekontrollen mellem Danmark og Vesttyskland.

Under de dansk-tyske overvejelser har Danmark stedse fastholdt, at man ikke ønsker at gennemføre foranstaltninger, der vil medføre, at det nordiske passamarbejde ikke kan opretholdes.

Spm. nr. S 697

Til *ministeren for nordiske anliggender* (14/2 86) af:

Dorte Bennedsen (S):

»Kan ministeren bekræfte, at dersom paskontrollen for EF-borgere ophæves, kan vi ikke opfylde vor forpligtelse i henseende til nordisk pasunion med den følge, at den fællesnordiske paskontrol må flyttes til Øresund?»

Begrundelse

Ifølge overenskomst angående ophævelse af paskontrollen ved de internordiske grænser forpligter de kontraherende parter sig til at »foretage paskontrol af indrejsende ved sine nordiske ydergrænser«.

Ifølge EF-Kommissionens hvidbog påtænkes i 1988 vedtaget et direktiv om ophævelse af politikontrol ved Fællesskabets indre grænser. En sådan vedtagelse ses ikke at kunne forenes med vore nordiske forpligtelser.

Svar (19/2 86):

Ministeren for nordiske anliggender (Chr. Christensen):

Den senere tids drøftelser i EF har vist, at der ikke for tiden er nogen mulighed for at opnå enighed om en ophævelse af politikontrollen ved EFs indre grænser. Selv et mere begrænset dansk forslag – fremsat i forbindelse med arbejdet i Komiteen om Borgernes Europa – om at ophæve paskontrollen ved udrejse kunne der ikke opnås enighed om.

Det er i øvrigt regeringens holdning at arbejde for at opnå en lettelse af kontrollen ved grænserne i Europa for at sikre så store fordele som muligt for såvel turister som erhvervsrejsende. Samtidig har regeringen fastholdt, at de hidtil opnåede resultater vedrørende lempelse af grænsepassage, herunder resultaterne af det nordiske passamarbejde, ikke må sættes over styr.

Det kan tilføjes, at der løbende har været drøftelser med de øvrige nordiske lande om disse spørgsmål, blandt andet med det formål at inddrage dem i et bredere europæisk samarbejde om lettelse af grænsepassage.

Spm. nr. S 700

Til *ministeren for offentlige arbejder* (14/2 86) af:

Camre (S):

»Kan ministeren bekræfte, at EF-Kommissionens direktivforslag om civil luftfart, givet i KOM (84) 72, endelig udgave, vil gribe ind i det nordiske samarbejde om SAS, idet EFs Ministerråd får mulighed for med kvalificeret flertal at træffe beslutning om ruteflyvningens prisfastsættelse og statsstøtens omfang?»

Svar (19/2 86):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

I forbindelse med EF-pakken har – naturligvis – forpligtelserne over for Norge og Sverige om det skandinaviske samarbejde om SAS været vurderet. Fastsættelse af regler inden for luftfarten vil jo fremover kunne ske med kvalificeret flertal fremfor i dag ved enstemmighed.

Indledningsvis skal jeg oplyse om, hvordan vi i dag praktiserer at kombinere vore forpligtelser over for såvel EF som over for det skandinaviske samarbejde om SAS. *Alle* forslag, som fremlægges i Bruxelles, gennemgås meget nøje af os, dvs. embedsmændene sammen med myndighederne i Norge og Sverige, og vi tilslutter os ikke noget, som ikke har Norges og Sveriges fulde opbakning. Hertil kommer, at Kommissionen har formaliserede konsultationer med både Norge og Sverige om luftfarten.

Med hensyn til den fremtidige luftfartspolitik har Kommissionen i et memorandum fra marts 1984 – det i spørgsmålet citerede KOM (84) 72 – givet udtryk for sin opfattelse. Som hovedområder fremhæves prisområdet, kapacitetsregler og konkurrencereglerne. Endvidere omtales revision af reglerne om interregional trafik, ligesom Kommissionen omtaler sin forpligtelse med hensyn til overvågning af statsstøtteregler.

Dette memorandum har været behandlet i en »high level«-gruppe fra medlemslandene, og det fremgik, at bortset fra hollandske og engelske ønsker var det opfattelsen, at der bør ske en vis udvikling i form af etablering af fleksibilitet på forskellige områder inden for luftfarten, men at det skal ske inden for det eksisterende luftfartssystem. Dette har

transportministrene bekræftet i december 1984.

Uanset denne vedtagelse forsøger Holland og Storbritannien at presse videregående regler igennem. Når de vil have sådanne videregående regler, hænger det sammen med, at de er godt placerede geografisk set i luftfartsmæssig henseende. Hvis de kan få skabt et net af trafik med små selskaber til og fra nogle store centrale lufthavne, hvor de store selskaber opererer, vil det automatisk give deres luftfartsselskaber et trafikunderlag fra de omkringliggende lande til styrkelse af deres selskaber og svækkelse af bl.a. vores nationale selskab.

Jeg tror, at med flertalsbeslutninger vil vi andre medlemsstater i de fleste henseender bedre kunne få rimeligt fleksible regler igennem, som vil tilfredsstille Skandinavien. I øvrigt kan jeg henlede opmærksomheden på den ændring, der skete på udenrigsministermødet i december 1985, hvor der blev indsat en supplerende bestemmelse i art. 84, således at procedurereglerne i art. 75, stk. 1 og 3, finder anvendelse. I medfør af disse bestemmelser vil der stadig i et vist omfang gælde enstemmighed, nemlig når det gælder »de bestemmelser, der vedrører principperne for ordningen af transportvæsenet, og hvis anvendelse alvorligt kunne påvirke levestandarden og beskæftigelsesniveauet i visse egne samt udnyttelsen af transportmateriellet«.

Når der i spørgsmålet særligt omtales prisfastsættelsen, kan jeg her med sikkerhed sige, at vi med kvalificeret flertal bedre kan opnå det, vi vil, nemlig større fleksibilitet inden for specialpriserne.

Med hensyn til statsstøtte kan jeg oplyse, at vi gentagne gange i arbejdet har påpeget, at enhver regel inden for luftfarten forudsætter, at selskaberne arbejder på samme vilkår, dvs. uden statsstøtte. Det er imidlertid Kommissionens opgave at overvåge, at det sker. Sådan har det været, og sådan vil det fortsat være, og der er således ikke ændret heri med de nye regler.

Spm. nr. S 702

Til *miljøministeren* (14/2 86) af:

Camre (S):

»I hvilket omfang vil Danmark efter en vedtagelse af Europæisk Fælles Akt få ad-

[Camre]

gang til at fastsætte mere vidtgående krav til begrænsning af udstødningsgasser fra motor-køretøjer end fastsat ved EFs direktiver?»

Begrundelse

Ifølge regeringens oplysninger har Danmark fået tilsagn om, at vi uanset EFs direktiver på miljøområdet har adgang til at fastsætte mere vidtgående krav, såfremt dette kan ske, uden at der herved opstår tekniske handelshindringer eller konkurrenceforvridende forhold.

Problemet er, hvorledes begrebet tekniske handelshindringer og konkurrenceforvridning vil blive fortolket. Det vil således være ønskeligt at få oplyst, om danske miljøbestemmelser vedrørende udstødningsgasser fra personbiler, som muliggør anvendelse af svenske, japanske og amerikanske biler, men som udelukker visse biler fra fællesmarkedslandene, vil blive anset som tekniske handelshindringer og derfor underkendt.

Det vil ligeledes være af betydning at få oplyst, om en dansk bilimportør af motor-køretøjer produceret i fællesmarkedet, der ikke lever op til danske regler, vil kunne klage til EF-Kommissionen over de danske miljøbestemmelser med påstand om, at disse er konkurrenceforvridende.

Svar (20/2 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Reglerne om luftforurening fra motorkøretøjer er allerede genstand for harmonisering. Der henvises til Rådets direktiv 70/220/EØF af 20. marts 1970 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om foranstaltninger mod luftforurening forårsaget af motorkøretøjer. Direktivet er ændret i skærpente retning flere gange, sidst i 1983. Direktivkomplekset er baseret på den nuværende traktats art. 100.

Rådet har siden juni 1984 behandlet et kommissionsforslag, som sigter på en yderligere skærpelse af disse regler. Danmark har som bekendt blokeret en skærpelse, fordi reglerne ikke findes vidtgående nok.

Det betyder, at Fællesskabets regler ikke kan forbedres i øjeblikket, og at andre medlemsstater – men også Danmark – indtil videre må holde sig til de udstødningsnormer, som allerede gælder. Andre medlemsstater og

Danmark kan derfor ikke skærpe sine lovgivninger.

Dette er situationen, som den er i dag.

Det kan anses for at være en svaghed ved den nuværende traktat, at enstemmighedskravet modvirker en dynamisk tilpasning af reglerne i lyset af det behov, som opstår efterhånden.

Denne svaghed har vi fra dansk side arbejdet stærkt på at få ændret med EF-pakken.

Forestiller man sig denne samme sag behandlet efter de nye regler, ville situationen være anderledes. En skærpelse ville da kunne vedtages med et kvalificeret flertal, men herudover ville de medlemsstater, f.eks. Danmark, som ønsker at stille mere vidtgående krav, kunne gøre dette, også selv om det måtte betyde, at f.eks. franske, italienske og engelske biler ikke ville kunne importeres til Danmark.

Idet der henvises til spørgsmålets begrundelse, skal jeg tilføje, at en dansk importør af et motorkøretøj, der ikke lever op til de danske miljøregler, ikke ville kunne få underkendt disse som konkurrenceforvridende. Artikel 100 A, stk. 4, har netop til formål at skabe mulighed for, at hensynet til miljø m.m. skal kunne tilsidesætte modstående hensyn.

Spm. nr. S 703

Til **arbejdsministeren** (14/2 86) af:

Camre (S):

»I hvilket omfang har Danmark mulighed for at fastsætte højere krav til såkaldt individuelt sikkerhedsudstyr som øjenværn, ånde-drætsværn, sikkerhedsbælter i industrien og beskyttelsespåklædning; hvis Europæisk Fælles Akt vedtages?«

Begrundelse

I medfør af Europæisk Fælles Akts bestemmelser om det indre marked skal der i de kommende år ske en harmonisering af forskelligt sikkerhedsudstyr, som anvendes til arbejderbeskyttelse.

Ifølge regeringens oplysninger har Danmark fået garanti for at kunne fastsætte strengere krav til sådant arbejderbeskyttelsesudstyr end de krav, der er gældende i medfør af EFs direktiver. Sådanne højere

[Camre]

krav må dog ikke fastsættes, såfremt de indebærer en teknisk handelshindring. Det vil være af interesse at få oplyst, hvorledes begrebet teknisk handelshindring skal fortolkes.

Det ønskes således belyst, om det forhold, at danske producenter inden for sikkerhedsudstyr har omstillet produktionen, således at de danske krav tilfredsstilles, indebærer, at de pågældende krav til sikkerhedsudstyret kan hævdes at indebære en beskyttelse af den danske produktion mod konkurrence udefra, og om de pågældende krav til sikkerhedsudstyret på den baggrund kan underkendes.

Svar (20/2 86):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Hvis man forestiller sig en fremtidig EF-harmonisering af de tekniske krav, som kan stilles til individuelt sikkerhedsudstyr, vedtaget på grundlag af pakkens nye bestemmelse i art. 100 A, følger det af klausulen i bestemmelsens stk. 4, at en medlemsstat kan fastsætte mere vidtgående beskyttelsesforanstaltninger, såfremt den skønner det nødvendigt af hensyn til arbejdsmiljøet eller arbejdstagerens sikkerhed og sundhed i øvrigt.

Det bemærkes i øvrigt, at det ikke som anført i spørgerens begrundelse er forudsat i pakken, at der i de kommende år skal ske en harmonisering af forskelligt sikkerhedsudstyr, som anvendes til arbejderbeskyttelse.

Spm. nr. S 706

Til *udenrigsministeren* (14/2 86) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Vil udenrigsministeren under henvisning til EF-Kommissionens direktivforslag (KOM (84) 437, endeligt) oplyse, om beslutningsretten til at markedsføre bioteknologiske lægemidler flyttes fra Danmark til et underudvalg under EF-Kommissionen, hvorved Kommissionen får mulighed for selv at sætte forslagene i værk?«

Begrundelse

Danmark har et kontrolleret og relativt begrænset marked for lægemidler. Denne situation vil blive undergravet ved, at beslutninger om markedsføring og produktgodkendelse træffes gennem flertalsafgørelser i EF. I

adskillige tilfælde ville beslutninger ikke nå frem til Ministerrådet, hvorved vetoretten forsvinder.

Svar (19/2 86):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Selv om man forestiller sig, at et direktiv om bioteknologiske lægemidler måtte blive vedtaget af Rådet på grundlag af den nye bestemmelse i art. 100 A, og selv om et sådant direktiv måtte indeholde en delegering til Kommissionen med henblik på gennemførelsesforanstaltninger, følger det af bestemmelsen i art. 100 A, stk. 4, at en medlemsstat af bl.a. sundhedsmæssige grunde kan stille mere vidtgående krav.

Dette gælder, uanset om de fællesskabsretlige krav er indeholdt i en af Rådet udstedt retsakt eller i en af Kommissionen udstedt retsakt, som har hjemmel i en overordnet rådsretsakt.

Spm. nr. S 708

Til *justitsministeren* (14/2 86) af:

Ole Espersen (S):

»Hvilke oplysninger kan ministeren give om EF-Kommissionens tanker om at koordinere medlemsstaternes visumpolitik?«

Begrundelse

Det har hidtil været fast antaget, at hvert enkelt land selv afgør, hvilke fremmede statsborgere der skal være i besiddelse af et visum for at kunne besøge landet. Nu fremgår det imidlertid af fællesmarkedets tidsplan for gennemførelse af det indre marked, forudsat at EF-pakken vedtages, at også dette område skal gores til et fællesmarkedsanliggende.

Det er umiddelbart vanskeligt at se, hvilken forbindelse der er mellem en gennemførelse af det indre marked ved afskaffelse af handelshindringer og beslutninger om, hvilke fremmede statsborgere der skal have ret til at besøge et land uden visum.

Svar (19/2 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Generelt er det min opfattelse, at det er frugtbart at deltage i drøftelser med andre lande om koordinering af udlændingelovgiv-

[Justitsministeren]

ningen. Dette gælder også området visumpolitik.

I EF-Kommissionens hvidbog er det nævnt, at der skal ske en koordinering af medlemsstaternes visumpolitik. Det fremgår imidlertid ikke nærmere, hvad Kommissionen har tænkt sig. Der er således ikke taget stilling til, hvordan og i hvilken regie en koordinering af medlemsstaternes visumpolitik i givet fald skulle finde sted.

Skulle Kommissionen foreslå en koordinering af visumpolitik vedtaget som en EF-foranstaltning, ville denne ifølge EF-pakken kun kunne vedtages med enstemmighed, jfr. art. 100 A, stk. 2.

Spm. nr. S 712

Til *udenrigsministeren* (14/2 86) af:

Stavad (S):

»Vil højere standarder i Danmark ikke være illusoriske, hvis produkter i andre lande fremstillet efter mere hårdhændede produktionsmetoder, f.eks. dyreværnsmæssigt, frit kunne indføres i Danmark?«

Svar (19/2 86):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det giver sig selv, at mere byrdefulde danske krav udgør en omkostningsbelastning for produktionen og derved kan stille dansk produktion dårligere i den internationale konkurrence.

Sådan er det i dag, og sådan vil det også være i fremtiden, idet pakkens nye regler ikke åbner mulighed for at indføre begrænsninger for samhandelen begrundet i konkurrencemæssige hensyn.

Spm. nr. S 715

Til *boligministeren* (14/2 86) af:

Torben Lund (S):

»Hvad er hensigten med »Hvidbogen om EFs indre marked« for så vidt angår forslag om »direktiv om forbud mod indførelse af nye eller ændrede byggebestemmelser på lokalt plan i en femårig periode«, kan dette forslag vedtages med kvalificeret flertal i Ministerrådet, vil regeringen stemme for eller imod forslaget, og betragter regeringen områ-

det som vitalt, således at brug af vetoretten kan komme på tale?«

Svar (19/2 86):

Boligministeren (Bollmann):

Kommissionens hensigt med hvidbogen er at få gjort EF til ét stort fælles marked. Et af de vigtigste midler hertil er at fjerne de tekniske hindringer for samhandelen. Til hvidbogen er bilagt en liste over forslag, Kommissionen agter at fremlægge for Ministerrådet i de kommende år med henblik på at virkeliggøre det indre marked. Det i spørgsmålet omhandlede forslag om byggebestemmelser er ikke fremlagt. Det er ikke oplyst, hvornår Kommissionen måtte ønske at tage initiativ, og hvad der i givet fald ville blive dets nøjagtige indhold. Kommissionens oversigt må betragtes som vejledende, og det er derfor ikke sikkert, at Kommissionen vil fremlægge et forslag overhovedet.

Regeringen vil tage stilling til et eventuelt forslag, når det er fremlagt, og i lyset af dets indhold.

Spm. nr. S 716

Til *miljøministeren* (14/2 86) af:

Bente Nielsen (V):

»Hvilken begrundelse kan ministeren give for lukningen af forbrændingsanlæggene i Poulsker og Klemensker på Bornholm?«

Begrundelse

Eftersom det er besluttet at lukke forbrændingsanlægget i Klemensker, såfremt det ikke inden den 1. juni 1987 kan leve op til visse miljøkrav, der er så omkostningskrævende, at det er økonomisk uoverkommeligt, og da anlægget i Poulsker allerede har måttet lukke, vil spørgeren gerne udbede sig ministerens begrundelse for at lukke disse bornholmske forbrændingsanlæg. Jeg henviser til artiklen i Bornholms Tidende lørdag den 1. februar 1986, s. 5.

Ministeriets rapport fra august 1985 om dioxinforurening i komælk kom netop frem til, at hverken komælksanalyseprøverne taget henholdsvis nær forbrændingsanlæg og langt fra forbrændingsanlæg havde et dioxinindhold, der efter ministeriets opfattelse gav grund til at antage, at der var nogen sund-

[Bente Nielsen]

hedsmæssig skadevirkning forbundet med at drikke komælk.

Hvad er den saglige begrundelse for at nedlægge disse to små bornholmske forbrændingsanlæg, uden at man på tidspunktet for nedlæggelsen har et andet og bedre alternativ til at blive af med det affald, de to forbrændingsanlæg hidtil har taget sig af?

Spørgeren tvivler på, at det er ministerens opfattelse, at en traditionel, gammeldags losseplads er mindre forurenende for det omgivende miljø.

Svar (21/2 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der har udtalt følgende, hvortil jeg kan henvise:

»Bornholms amtsråd gav i maj 1985 påbud om lukning af I/S Bornholm Forbrændingsselskabs anlæg til forbrænding af affald i Poulsker og påbud om miljømæssige forbedringer på anlægget i Klemensker.

Amtsrådet havde på det tidspunkt allerede i længere tid behandlet en miljøsag omkring Poulskeranlægget, som har givet anledning til problemer og klager på grund af et meget stort partikeludslip, og i juli 1984 varslede amtet påbud om forbedringer på anlægget, herunder en væsentlig nedbringelse af partikelemissionen.

Da det ikke var lykkedes selskabet at få nedbragt denne partikelemission til et acceptabelt niveau, indgik en lukning af anlægget pr. 1. september 1985 i de planer, som forbrændingsselskabet udarbejdede i begyndelsen af 1985 efter anmodning fra miljøstyrelsen i forbindelse med opfølgningen af styrelsens dioxinrapport fra december 1984.

Amtets ovennævnte påbud byggede således på forslag fra forbrændingsselskabet.

Selskabets plan forudsatte endvidere, at det overskydende affald, som ikke kunne forbrændes på Klemenskeranlægget, kunne modtages i Rønne kommune. Amtsrådet har oplyst over for miljøstyrelsen, at dette affald indtil videre deponeres på Rønne kommunes miljøgodkendte affaldsdeponi.

Der er som nævnt ikke meddelt påbud om lukning af Klemenskeranlægget.

Miljøstyrelsen er imidlertid bekendt med, at selskabet selv overvejer at lukke anlægget senest juni 1987, idet selskabet har tilkend-

givet en erkendelse af, at der ikke er teknisk-økonomisk basis for at opnå en miljøgodkendelse af anlægget.

Forbrændingsselskabets to anlæg i Poulsker og Klemensker er knap 20 år gamle og har en kapacitet på kun 2 tons affald i timen hver. Såvel driftsformen med daglige opstarter som konstruktion og udstyr må i dag anses for at være utidssvarende, og der findes ikke mulighed for at afsætte den producerede varme.

Det er miljøstyrelsens opfattelse, at dels styrelsens dioxinredegørelse fra december 1984, hvori de to anlæg var placeret i den mest belastende gruppe, og dels det tilsagn om en kommende bekendtgørelse og vejledning, som miljøministeren gav ved folketingets behandling i maj 1984 af forslag B 4 til beslutning om miljøgodkendelse af alle ældre affaldsforbrændingsanlæg, givetvis har medvirket til, at selskabet nøjere har vurderet de to anlægs overlevelsesmuligheder.

De 5 kommunalbestyrelser på Bornholm arbejder nu på at finde en fælles kommunal, varig løsning på affaldsproblemerne på øen. Der satses især på sortering og øget genanvendelse, og de fremtidige planer vedrørende affaldsstrukturen omfatter ikke fortsat drift af de to gamle anlæg.«

Spørgeren har naturligvis fuldstændig ret i, at jeg ikke finder en »traditionel, gammeldags losseplads« miljømæssigt forsvarlig.

Jeg er enig med både Bornholms amtsråd og miljøstyrelsen i, at såvel forbrænding som deponering af affald skal foregå under kontrollerede forhold, og jeg har forstået, at dette netop er baggrunden for at overføre affald fra Poulskeranlægget til Rønnes miljøgodkendte affaldsdeponi.

Spm. nr. S 717

Til *industriministeren* (14/2 86) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvorfor teknologirådet på trods af teknologistyrelsens anbefaling har afslået en ansøgning fra Foreningen af Danske Biologer om støtte til en oplysningskampagne om genteknologi?«

Begrundelse

Ifølge miljøministerens redegørelse til folketinget under den netop afholdte forespørg-

[Rahbæk Møller]

selsdebat om genteknologi anser regeringen det for væsentligt med en bred folkelig debat om disse emner. På længere sigt er det hensigten, at teknologinævnet skal varetage denne opgave, men som det vil være ministeren bekendt, er teknologinævnet endnu ikke endeligt nedsat. Derfor bør eksisterende organer varetage opgaven i mellemtiden, og derfor er det helt uforståeligt, at teknologirådet har nægtet støtte til et arrangement, som teknologistyrelsen har kunnet anbefale.

Svar (20/2 86):

Industriministeren (Støtter):

Teknologirådet er enig i, at information om konsekvenserne af og mulighederne i udviklingen af genteknologien naturligt også omfatter generelle oplysningsaktiviteter. Sådanne aktiviteter bør imidlertid baseres på helhedsorienterede teknologivurderinger, der på sagligt forsvarlig måde afvejer fordele med ulemper.

Teknologirådet er derfor også indstillet på at støtte teknologivurderingsprojekter, der kan give en bredere oplysningseffekt.

Baggrunden for teknologirådets afslag på den omhandlede ansøgning er således, at den consensuskonference, der blev ansøgt om tilskud til, efter teknologirådets vurdering ikke ville give mulighed for nogen helhedsvurdering, men kun mere tilfældigt kunne fremdrage nogle enkelte – gode eller dårlige – konsekvenser.

Spm. nr. S 719

Til *justitsministeren* (17/2 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvad vil ministeren foretage for at sikre, at autoophuggere registrerer køb og salg, så det ikke mere vil være muligt at foretage skrotning af en vogn, uden at dens tilhørsforhold er registreret og godkendt?«

Begrundelse

I et indslag i TVs søndagsavis den 16. februar 1986 oplyste kriminalinspektør Georg Mortensen, at der ingen kontrol er med biler, der skrottes, eftersom autoophuggere ikke er forpligtet til at føre en salgs- eller købsbog. En skærpelse på dette område vil med stor sandsynlighed formindske tilfældene af for-

sikringssvindler, idet ingen autoophugger behøver at stille spørgsmål til en sælger af bilen. Ved at ændre ved forholdene i købs- og salgssituationen fritager man således også autoophuggere for fremtidig mistanke om at lade biler skrotte for forsikringssvindlere. Sælges et fotoapparat, guld, sølv eller smykker i dag, skal legitimation forevises, og de fleste steder foretager man kontrol for at undgå uforskyldt at modtage stjålne varer. En tilsvarende kontrolmulighed bør også iværksættes over for autoophuggere.

Svar (28/2 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Justitsministeriet har allerede tidligere undersøgt det problem, der rejses i spørgsmålet, og man har også modtaget en henvendelse herom fra forsikringsside. Resultatet af justitsministeriets undersøgelser har været, at en lovændring ikke er nødvendig, idet der på det allerede gældende lovgrundlag er mulighed for at inddrage også autoophuggere under den virksomhed, der er reguleret ved lov nr. 223 af 8. juni 1966 om handel med brugte genstande m.v. Justitsministeriet vil herefter i samarbejde med politiet vurdere, om et sådant skridt må antages at være en hensigtsmæssig løsning på problemet.

Spm. nr. S 720

Til *justitsministeren* (17/2 86) af:

Annelise Gottfredsen (KF):

»Hvilke foranstaltninger vil ministeren træffe for at opretholde normal politimæssig patruljevirkosomhed i urokvarteret i Ryesgade på Østerbro i København?«

Svar (28/2 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg kan oplyse, at politiet ligesom andre steder foretager patruljevirkosomhed i Ryesgadekvarteret. På grund af de omfattende uroligheder og den omfattende kriminalitet, som vi har oplevet i dette område, har det imidlertid været nødvendigt at tilrettelægge varetagelsen af de politimæssige opgaver, herunder patruljeringsvirkosomheden, på en anden måde i det pågældende område end sædvanligt. Dette indebærer bl.a., at der ikke i området foretages almindelig patruljering med

[Justitsministeren]

begrænset politipersonale, og at politiets vogne i forbindelse med udførelsen af patruljeringsopgaver m.v. ikke kan efterlades ube-mandede.

Jeg vil gerne give udtryk for, at jeg finder det overordentlig utilfredsstillende, at en gruppe personer fortsætter med at begå omfattende kriminalitet i Ryesgade og derigennem tyranniserer forholdene for de lovlige beboere i området. Uromagerne gennemfører deres ulovlige virksomhed med udgangspunkt i ejendommen Ryesgade nr. 58, som de holder ulovligt besat. Politiet har indtil videre ikke modtaget nogen anmodning fra ejeren af ejendommen om at bringe den ulovlige besættelse til ophør. Såfremt ejeren fremkommer med en sådan begæring, vil politiet naturligvis yde den fornødne bistand.

Spm. nr. S 721

Til *landbrugsministeren* (17/2 86) af:

Inger Harms (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til, at der træffes forholdsregler til i fremtiden at undgå tragedier som for nylig, da 800 svin døde som følge af vanrøgt?«

Begrundelse

Den stadig større isolation på landet, især om vinteren, gør, at der kan gå længe imellem, at landmænd f.eks. besøger hinanden.

Idet spørgeren henviser til artikel i Jydske Tidende den 15. februar 1986, skal jeg bede ministeren tage problemet op og udforme nogle forholdsregler, især hvor det drejer sig om landbrug med animalsk produktion. Det kunne eventuelt dreje sig om, som det nævnes, at den vognmand, der normalt til faste tider afhenter svin til slagteriet, skal slå alarm, når der ikke foreligger anmodning om afhentning, eller at der indføres en jævnlig tilsynspligt for dyrlæger over for dyr, der opdrættes i lukkede stalde. Dette sidste forslag kunne være et led i en forebyggende veterinær sundhedstjeneste.

Baggrunden er ikke at snage i landmandens forhold, men at undgå dybt tragiske sager, som der har været flere af i år, som har kostet mange dyr store lidelser, og som oftest bunder i store personlige tragedier.

Svar (28/2 86):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Den gældende husdyrsygdomslovgivning indeholder ikke hjemmel til at træffe forholdsregler med henblik på at undgå vanrøgt af dyr i besætninger. Sådanne forhold reguleres i justitsministeriets lovgivning om dyreværn.

Jeg finder det ikke realistisk eller hensigtsmæssigt, at der – som foreslået af spørgeren – indføres en anmeldelsespligt for vognmænd eller en tilsynspligt for dyrlæger over for dyr, der opdrættes i lukkede stalde.

Igennem de besætningsbesøg, der indgår som led i sundhedsprogrammerne, kan det måske sikres, at tilfælde af vanrøgt opdages i tide.

Jeg er i øvrigt enig med spørgeren i, at det i videst muligt omfang må sikres, at sager som den omtalte ikke kan forekomme, men som spørgeren også selv påpeger, bunder de ofte i store personlige tragedier, og veterinærlovgivningen kan derfor kun være et af flere midler til at undgå, at de forekommer.

Spm. nr. S 722

Til *statsministeren* (18/2 86) af:

Svend Auken (S):

»Vil statsministeren give konkrete oplysninger om, på hvilke områder en vedtagelse af EF-pakken vil give flere arbejdspladser, samt på hvilke områder en åbning af det danske marked vil koste arbejdspladser?«

Begrundelse

Flere og flere økonomer har i de seneste dage draget regeringens optimistiske forventning til de gunstige beskæftigelsesmæssige virkninger af det konsekvent gennemførte interne marked i EF i tvivl. Senest har dr. polit. Jesper Jespersen, Københavns universitet, over for dagbladet Aktuelt fremhævet, at en liberalisering af samhandelen meget vel kan koste danske arbejdspladser i betragtning af virksomhedernes forringede konkurrenceevne. På den baggrund er det interessant at få regeringens oplysninger om, hvor man regner med at vinde og tabe arbejdspladser i forbindelse med gennemførelsen af det interne marked.

Socialdemokratiet er stadig tilhænger af de friest mulige konkurrencevilkår, men spørge-

[Svend Auken]

ren og hans parti mener, der er grund til at sætte spørgsmålstegn ved de overdrevne positive forventninger til beskæftigelsesudviklingen, i alt fald på kort sigt.

For spørgeren og hans parti er stillingtagen til EF-pakken et politisk spørgsmål, mens de økonomiske fordele og ulemper synes mindre væsentlige. Denne vurdering bekræftes også af de fleste uafhængige økonomer.

Svar (25/2 86):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Den samlede eksport af varer og tjenesteydelser udgjorde i 1985 38 pct. af det danske bruttonationalprodukt. 43,6 pct. af den samlede vareeksport gik i 1985 til EF. Det fremgår heraf, at den danske økonomi i meget høj grad er baseret på deltagelse i den internationale arbejdsdeling.

Heraf følger som en logisk konsekvens, at Danmark har interesse i en så fri adgang til andre landes markeder som muligt.

Der er udført en række undersøgelser om betydningen af tekniske handelshindringer. Jeg skal først og fremmest henvise til Industrirådets undersøgelse udarbejdet i maj 1985. Heri siges, at 45 pct. af danske virksomheder med 63 pct. af de ansatte har mødt væsentlige handelshindringer. Prøvning og myndighedsgodkendelse tegner sig for 33 pct. af de handelshindringer, danske virksomheder støder på. Standarder, normer og mærkning for 27 pct. Det er netop disse to områder, som er omfattet af de bestemmelser i EF-pakken, der har til formål at omforme EF til ét stort fælles marked.

Det fremgår endvidere af Industrirådets undersøgelse, at af i alt 1.038 meddelelser om handelshindringer på samtlige eksportmarkeder hidrører 42 pct. fra samhandelen med de øvrige EF-lande.

Med skrivelse af 7. februar 1986 har folketingets markedsudvalg fået en udførlig redegørelse for, hvilke dansk fremstillede produkter der i dag er afskåret fra at blive markedsført i et eller flere EF-medlemslande på grund af tekniske handelshindringer. Der er i et bilag til denne redegørelse opregnet 56 varegrupper, som på den ene eller den anden måde er stødt på problemer i form af tekniske handelshindringer. Denne opregning viser, at der er tale om et bredt udsnit af dansk

industri, som mere eller mindre afskæres fra at eksportere til et eller flere af de øvrige EF-lande.

Spørgsmålet kan således besvares med at henvise til, at det blandt andet er inden for disse sektorer, at der kan ventes flere arbejdspladser i Danmark som følge af bedre adgang til de øvrige EF-landes markeder. Jeg skal endvidere henvise til, at Kommissionen i de seneste år har lavet en lang række undersøgelser om betydningen af det store fælles marked. Sammenfattende er Kommissionen nået frem til den konklusion, at der kan opnås en besparelse på 5-10 pct. af den samlede omsætning, hvis de nuværende hindringer for den frie vareomsætning afvikles. En sådan besparelse vil naturligvis slå igennem på forbrugerpriserne og derigennem indebære en velstandsstigning i hele EF-området, herunder i Danmark. Den således forøgede købekraft kan ventes at påvirke produktion og beskæftigelse i opadgående retning.

Hertil kommer den afledte virkning i form af en bedre konkurrencestilling over for USA og Japan i kraft af det store fælles marked. Spørgeren er utvivlsomt bekendt med en række undersøgelser, der entydigt peger på, at en meget stor del af Europas efterslæb på det teknologiske område kan tilskrives, at europæiske virksomheder ikke på samme måde som amerikanske og japanske har et stort hjemmemarked i ryggen.

Der er næppe tvivl om, at for en dansk virksomhed, der i stedet for at producere til et marked med 5 millioner indbyggere får adgang til et marked med 320 millioner indbyggere, er dette en væsentlig større fordel, end adgangen til det lille danske marked er for en virksomhed placeret i et af de store europæiske lande.

Med hensyn til spørgsmålet om, på hvilke områder en åbning af det danske marked vil koste arbejdspladser, skal jeg henlede opmærksomheden på, at Danmark ikke anvender tekniske handelshindringer til beskyttelse af egen industri. Dette forhold belyses af, at Danmark aldrig er blevet dømt ved EF-Domstolen for overtrædelse af artikel 30, som netop er den artikel i traktaten, som forbyder beskyttelse af det nationale marked på bekostning af de øvrige medlemslande.

På denne baggrund er der ikke grund til at frygte tab af arbejdspladser. De positive virkninger for dansk økonomi og beskæftigelse

[Statsministeren]

efter et ja til EF-pakken skal selvsagt ses i forhold til de risici, et nej kunne medføre. Herom henviser jeg til de allerede offentliggjorte notater.

Spm. nr. S 724

Til *arbejdsministeren* (18/2 86) af:

Jette Thomsen (KF):

»Er ministeren enig i, at et forholdsvis stort antal midaldrende langtidsledige kvinder vælger iværksætterydelsen i stedet for uddannelsesydelsen som følge af, at deres muligheder for at afslutte en kompetencegivende erhvervsuddannelse under job- og iværksætterydelsesordningen er forholdsvis begrænsede?«

Begrundelse

Erhvervsvejleder Jeanette Jakobsen, der er tilknyttet arbejdsformidlingen i Ålborg, har over for Nordjyllands Radio den 13. februar omtalt en række af de problemer, der opstår for midaldrende kvinder, der søger ind ved erhvervsuddannelserne under job- og iværksætterydelsesordningen. Jeanette Jakobsen peger på, at de midaldrende langtidsledige med en korterevarende uddannelsesbaggrund har krav på at vide, hvilke erhvervsuddannelser de umiddelbart vil kunne søge ind på uden yderligere teoretisk uddannelse.

Endvidere finder Jeanette Jakobsen, at den prioritering af ansøgere med studentereksamen fremfor de noget ældre, men mere modne og erhvervsferne ansøgere, som finder sted ved en række erhvervsuddannelser, er udtryk for en urimelig vægtning af studentereksamen i forhold til mangeårig erhvervs erfaring.

Endelig mener Jeanette Jakobsen, at midaldrende kvinders valg af iværksætterydelsen i stedet for uddannelsesydelsen skyldes, at deres muligheder for at få en kompetencegivende erhvervsuddannelse inden for en toårig periode er stærkt begrænset.

Svar (28/2 86):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

De seneste tal fra tilgangen til uddannelses- og iværksætterordningen viser, at ca. 35 pct. blandt de 36-45-årige kvinder med uddannelses- eller iværksætterydelse har valgt

iværksætterydelse sammenlignet med ca. 48 pct. af mændene. Der er således relativt flest mænd på iværksætterydelse.

Ser man dernæst på aldersfordelingen blandt de mandlige og kvindelige iværksættere, er ca. 53 pct. af de kvindelige iværksættere under 35 år, mens kun ca. 41 pct. af de mandlige iværksættere er under 35 år. De kvindelige iværksættere er således generelt yngre end de mandlige iværksættere.

Derimod finder man – såvel for mænd som for kvinder – at iværksætterne generelt er ældre end uddannelsesydelingsmodtagerne. Således er ca. 53 pct. af iværksætterne over 35 år mod kun 27 pct. af uddannelsesydelingsmodtagerne. Dette hænger formentlig sammen med, at det ved start af egen virksomhed ofte vil være en fordel, at man gennem en længere periode med tilknytning til arbejdsmarkedet har opnået en vis erhvervs erfaring.

Spm. nr. S 726

Til *indenrigsministeren* (18/2 86) af:

Lenger (VS):

»Vil ministeren i forbindelse med en revision af valgbarhedsreglerne i den kommunale valglov afskaffe reglen om, at det er de enkelte byrådskolleger, der kan indbringe spørgsmålet om et kommunalbestyrelsesmedlems valgbarhed til en nærmere bedømmelse?«

Begrundelse

I forbindelse med VS' lovforslag om at ændre valgbarhedsreglerne til kommunale råd i efteråret 1985 udtrykte ministeren en vis forståelse for den kritik, som VS rejste af de eksisterende regler.

Kritikken gik bl.a. ud på, at det er helt vilkårligt, om en tidligere straffet får sin sag prøvet eller ej, og at usaglige motiver er nærliggende.

Nu foreligger der et eksempel på, hvordan de nuværende regler kan udarte til en pinlig og usaglig personfølgelse, idet et kommunalbestyrelsesmedlem i Ålborg byråd skiftevis har bebudet at ville indbringe og ikke at ville indbringe Marius Andersens sag for valgbarhedsnævnet. Den pågældende er oven i købet ledet af klare politiske motiver, idet det tilsyneladende er Marius Andersens rolle

[Lenger]

under konstitueringen af Ålborg byråd, der er afgørende. Reglerne får derfor den konsekvens, at et kommunalbestyrelsesmedlem, der ønsker at bringe sig selv i centrum for den offentlige opmærksomhed, kan kaste sig over en lovformeligt valgt person, hvis denne er tidligere straffet. Den konkrete sag minder til forveksling om decideret afpresning.

Efter spørgerens mening må denne sag være den dråbe, der får bægeret til at flyde over, så de nuværende uværdige regler laves om.

Svar (26/2 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Efter de gældende regler i den kommunale valglov kan medlemmerne af den nyvalgte kommunalbestyrelse komme med indsigelse om, at et medlem ikke er valgbart på grund af straf. Indsigelsen skal fremsættes inden 3 måneder efter valgdagen. Hvis blot ét medlem kommer med en sådan indsigelse, skal spørgsmålet forelægges for valgbarhedsnævnet.

Jeg er enig i, at denne ordning ikke er særlig rimelig, bl.a. fordi den kan give anledning til ulighed, alt efter hvilken kommunalbestyrelse den pågældende er indvalgt i.

Det vil derfor blive overvejet i indenrigsministeriets valglovsudvalg, om ordningen med prøvelse af nyvalgte kommunalbestyrelsesmedlemmers valgbarhed på grund af straf bør afskaffes eller evt. ændres med henblik på, at fornødne ændringer i reglerne kan blive gennemført i god tid inden det næste kommunalvalg.

Spm. nr. S 727

Til *arbejdsministeren* (18/2 86) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Er det regeringens politik at reducere sikkerheden på arbejdspladserne, siden regeringen har forlangt besparelser på 2 pct. i arbejdstilsynets årlige budget, samtidig med at der er kommet ca. 30.000 flere i beskæftigelse?«

Begrundelse

Ifølge arbejdstilsynets direktør, Erik Andersen, skal der spares i arbejdstilsynet. Samtidig er der sket en mærkbar stigning i an-

meldte arbejdsskader. I 1985 blev der indgivet 62.021 anmeldelser om arbejdsulykker – svarende til 3,1 ulykke pr. 100 års beskæftigelse – og 10.188 anmeldelser om arbejdsbetingede lidelser. De tilsvarende tal var i 1984 56.765 arbejdsulykker og 7.673 arbejdsbetingede skader, og intet tyder på, at der vil ske en nedgang i tallene for 1986.

Svar (28/2 86):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Arbejdstilsynet har ligesom de fleste øvrige offentlige myndigheder i de senere år været udsat for besparelser på de tildelte bevillinger. Baggrunden herfor er, at regeringen er af den opfattelse, at den offentlige sektor gennem omstillinger m.v. er i stand til at tilvejebringe en produktivitetsforøgelse årligt i størrelsesordenen 2-3 pct. En besparelse på 2 pct. vil under denne forudsætning indebære en uændret realbevilling.

Det betyder, at arbejdstilsynet ikke er i en situation, der er forskellig fra de fleste øvrige offentlige myndigheders.

Det er min – og arbejdstilsynets – vurdering, at arbejdet med de højt prioriterede områder – kredsens arbejde og indsatsen over for de alvorligste sundhedsforringende faktorer – ikke er blevet berørt, idet arbejdstilsynet samtidig med reduktionen i bevillinger har gjort en betydelig indsats for at omstille og modernisere sit arbejde.

Jeg vil imidlertid gerne understrege, at den arbejdsmiljøstandard, der er på de danske arbejdspladser, ikke alene er – eller bør være – afhængig af den mængde ressourcer, arbejdstilsynet har til sin rådighed. Den indsats, der gøres på de enkelte arbejdspladser, er naturligvis af den allerstørste betydning, og der er grund til at håbe, at den stigende opmærksomhed, der er på området – hvad der jo i høj grad skyldes arbejdstilsynets indsats – også vil afspejle sig i den indsats, der gøres lokalt på de enkelte virksomheder.

Spm. nr. S 728

Til *justitsministeren* (18/2 86) af:

Lenger (VS):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange politivogne der er smadret i Ryesgade i København, samt hvor mange betjente der er alvor-

[Lenger]

ligt såret af køller og sten fra BZere, når politiet har været i området?»

Begrundelse

Til Berlingske Tidende den 17. februar 1986 begrundet politiinspektør Hardy Bergvold sin beslutning om ikke at ville yde politibeskyttelse til beboerne i Ryesgade i København på følgende måde:

»Vi kan ikke vise os i området, uden at vores vogne bliver smadret af stenkast og betjentene alvorligt såret af BZernes køller og sten.«

Det ønskes derfor oplyst, hvor mange biler der er blevet smadret, og hvor mange betjente der er blevet alvorligt såret.

Spørgeren erindrer om, at Københavns politi tidligere i forbindelse med sammenstød med BZere har fremlagt statistikker, der viser, at en stor del af betjentene var kommet til skade som følge af stave og hundebid, selv om BZerne faktisk ikke medbragte stave eller hunde.

Svar (28/2 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

I forlængelse af den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. S 720 kan det oplyses, at det ved ejendommen Ryesgade nr. 58 i to tilfælde – den 18. september 1984 og 31. juli 1985 – har været nødvendigt for politiet at affyre varselsskud for at bringe livsfarlige angreb mod politifolk til ophør.

I 28 tilfælde er politiets patruljevogne blevet angrebet, bl.a. med mursten, fliser og brosten. I 20 tilfælde opstod materielle skader på vognene. I et af tilfældene blev en politimand såret i ansigtet af glassplinter.

Herudover er der i 14–15 tilfælde sket angreb på politifolk ved stenkast eller skud med store møtrikker fra specialfremstillede slangebøsser m.v., hvilket har bevirket, at politiet har trukket sig tilbage og har måttet opgive at gennemføre anholdelser eller andre politiforretninger. I to tilfælde blev politifolk dog kvæstet af stenkast.

Politidirektøren har endvidere oplyst, at personer fra Ryesgade nr. 58 den 31. juli 1985 tillige besatte nr. 49 A. Under politiets rydning af denne ejendom blev politiet beskudt fra nr. 58 med sten, raketter, kanonslag

og lyssignalkugler samt med store møtrikker affyret med slangebøsser.

Endvidere blev mursten og brosten anvendt som kasteskyts. En patruljevogn fik frontruden knust ved stenkast, hvorefter vognen blev væltet og sat i brand med en molotovcocktail. En transportvogn fik knust såvel front- som siderude. En tilkaldt sprøjte fra Københavns brandvæsen blev bombarderet med kasteskyts, og en halv mursten blev kastet gennem højre siderude og ramte brandchaufføren i tindingen med legemsskade til følge. Ambulancen, der skulle bringe brandmanden til hospitalet, blev i øvrigt forsøgt hindret adgang til stedet, og fem politifolk måtte skadestuebehandles.

Politidirektøren har i øvrigt oplyst, at 6–8 personer fra Ryesgade nr. 58 den 17. januar 1986 med sten og køller ødelagde en kørelærers vogn, der var parkeret ud for nr. 53. Vognen lignede en civil politivogn. Endelig kan det nævnes, at en enkelt bankfilial i kvarteret har fået knust ruderne 28 gange.

Politidirektøren har også oplyst, at politiet ikke har kendskab til de statistikker, som der er henvist til i begrundelsen for spørgsmålet.

Spm. nr. S 729

Til *justitsministeren* (18/2 86) af:

Lenger (VS):

»Billiger ministeren, at lederen af St. Kongensgade politistation tager beboere i Ryesgade i København som gidsler ved at nægte dem politibeskyttelse, indtil politikerne indtager en holdning til BZere, som den pågældende politiinspektør sympatiserer med?«

Begrundelse

Ved flere lejligheder – senest i Berlingske Tidende den 17. februar 1986 – er politiinspektør Hardy Bergvold refereret for at true beboere i Ryesgade i København med ikke at yde dem politibeskyttelse, idet han er utilfreds med den politiske holdning til BZerne.

Det er den pågældende politiinspektørs fulde ret at mene, hvad han vil. Han er også i sin fulde ret til at give offentligt udtryk for sine synspunkter ligesom andre mennesker, f.eks. nationalbankdirektøren, dommerne ved vestre landsret og biskopperne. Men han er ikke i sin fulde ret til at tage beboerne i Ry-

[Lenger]

esgade som gidsler ved at true med ikke at ville beskytte dem.

Til Berlingske Tidende den 17. februar 1986 siger han bl.a.: »Derfor har jeg udstedt en stationsordre om, at vi skal undlade almindeligt politiarbejde i det kvarter, selv om vi ved, at der foregår omfattende ulovligheder med udgangspunkt i BZ-huset.« I konsekvens heraf afviser St. Kongensgade-stationen henvendelser fra beboere i kvarteret med en bemærkning om, at »det er et politisk problem«.

Spørgeren er ikke uenig i, at der er tale om et politisk problem, nemlig at nogle unge mennesker ikke har alternative bo-, opholds- og aktivitetsmuligheder. Spørgeren er heller ikke uenig i, at dette problem burde løses politisk, og at politiet ikke burde indblandes. Men spørgeren er uenig i, at politiinspektøren er berettiget til at behandle beboerne i Ryesgade anderledes end andre mennesker.

Svar (28/2 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Der henvises til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. S 720.

Som det fremgår af denne besvarelse, foretages der ligesom andre steder patruljevirk-somhed i kvarteret i Ryesgade. På grund af de omfattende uroligheder, som har fundet sted i dette område, har det imidlertid været nødvendigt at tilrettelægge politiets varetagelse af bl.a. patruljeringsvirksomheden på en anden måde i dette kvarter end sædvanligt. Dette indebærer bl.a., at patruljeringsvirksomhed ikke kan finde sted ved anvendelse af et begrænset politipersonale.

Spm. nr. S 730

Til indenrigsministeren (19/2 86) af:

Thoft (SF):

»Finder ministeren det hensigtsmæssigt og i overensstemmelse med Genèvekonventionen af 1949 art. 18, at der påtænkes opført et hospital kun 800 m fra flyvestation Værløse?«

Begrundelse

Det påtænkes at opføre et privat hospital kun 800 m fra flyvestation Værløses hovedindgang. I en krigssituation må flyvestatio-

nen anses for et oplagt bombemål, jfr. civilforsvarets »Memorandum om det civile beredskab i 80erne«, siderne 42-43.

Med henblik bl.a. på sådanne tilfælde er det i Genèvekonventionen af 1949 art. 18 bestemt: »I betragtning af de farer, for hvilke beliggenhed i nærheden af militære mål kan udsætte hospitaler, henstilles det, at sådanne hospitaler anbringes i så stor afstand som muligt fra sådanne mål.«

På denne baggrund ønskes det oplyst, om ministeren anser en placering 800 m fra indgangen og mindre end 1,5 km fra hovedstartbanen for at være i »så stor afstand som muligt« fra militære mål.

Spørgeren skal endelig henvide til, at under det tyske bombardement i 1940 mod Værløse blev landsbyen Bringe, der i dag er en del af flyvepladsens område, totalt udsløttet.

Svar (24/2 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Hverken på baggrund af Genèvekonventionerne eller ud fra hensigtsmæssighedsbetragtninger finder jeg det særlig fornuftigt at placere et hospital så tæt ved en militær flyvestation.

Kommunerne og amtskommunerne er ikke tidligere specielt blevet gjort opmærksom på art. 18 i Genèvekonvention IV. Jeg vil nu drage omsorg for, at dette sker, således at de kan tage bestemmelsen i betragtning ved placering af nybyggeri.

Spm. nr. S 731

Til arbejdsministeren (19/2 86) af:

Taanquist (S):

»Hvornår agter regeringen at tage skridt til, at ILO-konvention nr. 161 om bedrifts-sundhedstjenester ratificeres?«

Begrundelse

ILO-konvention nr. 161 om bedriftssundhedstjenester blev vedtaget på ILO-konferencen i Genève den 26. juli 1985. Det er ønskeligt, at konventionen nu ratificeres af samtlige medlemslande. Imidlertid ønsker spørgeren afklaret, om modstand mod konventionen i Dansk Arbejdsgiverforening kan få den

[Taanquist]

konsekvens, at ratifikationen af konventionen forhales.

Svar (28/2 86):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Fremgangsmåden ved stillingtagen til, om en ILO-konvention bør ratificeres i Danmark, er følgende:

1. I juli måned modtager arbejdsministeriet de foreløbige tekster til de instrumenter, som er blevet vedtaget på årets ILO-konference i juni måned, og oversættelsesarbejdet påbegyndes.

2. I september måned ankommer de endelige tekster, og oversættelsesarbejdet afsluttes derefter.

3. I oktober-november udsendes de originale tekster på engelsk og fransk sammen med den danske oversættelse til arbejdsmarkedets parter og andre interesserede organisationer.

4. I forbindelse med udsendelsen af teksterne gør arbejdsministeriet opmærksom på, at man nu vil foretage en grundig gennemgang af teksterne med henblik på mulighederne for en dansk ratifikation.

5. Arbejdsministeriets vurdering af mulighederne for dansk ratifikation sendes til høring i organisationerne i marts måned det følgende år i form af et oplæg til brug ved den endelige stillingtagen.

Med hensyn til den konkret nævnte konvention, nr. 161 om bedriftssundhedstjeneste, der blev vedtaget på ILO-konferencen i juni 1985, gav oversættelsen anledning til teknisk-terminologiske problemer, hvorfor hele den ovenfor beskrevne procedure er blevet forsinket en måned. Konventionsteksten er blevet udsendt til organisationerne, og den er for tiden genstand for overvejelser i arbejdsministeriet og direktoratet for arbejdstilsynet. Beslutningsprocessen er således endnu ikke afsluttet, og det er på nuværende tidspunkt ikke muligt at sige noget præcist om mulighederne for en dansk ratifikation, ligesom organisationerne endnu ikke har tilkendegivet deres stillingtagen til konventionen.

Et oplæg fra arbejdsministeriet til brug ved stillingtagen til spørgsmålet om dansk ratifikation af konvention nr. 161 vil i slutningen af marts blive sendt til høring i organisationerne med anmodning om udtalelser inden udgangen af maj.

Det kan i øvrigt oplyses, at intet land endnu har ratificeret ILO-konvention nr. 161.

Spm. nr. S 734

Til *indenrigsministeren* (19/2 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvad vil ministeren foretage sig for at sikre, at transplantation af livsvigtige organer ikke undlades af økonomiske grunde, fordi patienten ikke skønnes intelligent nok eller ikke tilhører det rigtige miljø?«

Begrundelse

De seneste udtalelser fra sundhedsstyrelsen tyder på, at transplantation af livsvigtige organer kun sker, hvis personen besidder en vis intelligens, tilhører et bestemt miljø eller vurderes som en nødvendig samfundsborger. Dette er uacceptabelt og vil kunne give anledning til misforståelser, hvis f.eks. en minister fik foretaget en transplantation, mens en arbejdsmand blev afvist. Kriteriet må selvfølgelig være, hvor livstruende sygdommen er, og staten bør lige så selvfølgelig sørge for, at der er de nødvendige midler til rådighed, så lægerne kan leve op til deres lægeløfte.

(Besvaret sammen med nedenstående spm. nr. S 736).

Spm. nr. S 735

Til *indenrigsministeren* (19/2 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er det korrekt opfattet, at danske statsborgere er ligeværdige til at modtage et livsnødvendigt organ ved transplantation?«

Begrundelse

Der er tilsyneladende sat begrænsninger for befolkningens mulighed for at få indopereret livsnødvendige organer, bl.a. i form af en vurdering af personens intelligens og status. Spørgeren vil derfor gerne have oplyst, hvor denne sortering af patienterne foretages, og hvem der foretager den.

(Besvaret sammen med nedenstående spm. nr. S 736).

Spm. nr. S 736

Til *indenrigsministeren* (19/2 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvilke kriterier lægges til grund ved vurderingen af, om en person er intelligent nok til at få foretaget en organtransplantation?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 735.

Svar på spm. nr. S 734, 735 og 736 (28/2 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Spørgsmål nr. S 734, 735 og 736, stillet af folketingsmedlem Pia Kjærsgaard den 19. februar 1986, omhandler, så vidt jeg kan bedømme, stort set de samme forhold, hvorfor jeg har valgt at besvare de tre spørgsmål under ét.

Efter min opfattelse bør der ikke sættes centralt udarbejdede kriterier for, hvornår patienter skal tilbydes en given behandling. Beslutning om de mest egnede behandlinger i hvert enkelt tilfælde må træffes af de behandlende læger under hensyn til patientens ønsker og medvirken i beslutningen om behandlingen.

Baggrunden for spørgsmålene tyder på, at de er stillet på baggrund af den senere tids debat i dagspressen. Denne debat har bl.a. sit udspring i den af sundhedsstyrelsen afgivne rapport om transplantation af hjerte, lunge, bygspytktitel og lever i Danmark. Rapporten er for tiden til høring hos en række politiske og sundhedsfaglige instanser.

Rapporten indeholder i kapitel 4 en redegørelse fra en ekspertgruppe under transplantationsudvalget, som beskriver de internationale erfaringer med hjertetransplantation. Denne gennemgang indeholder også en beskrivelse af, hvilke kriterier der på udenlandske (først og fremmest amerikanske) transplantationscentre kræves opfyldt, før man finder det rimeligt at foretage en hjertetransplantation. Ekspertgruppen har selvsagt ikke haft noget dansk materiale at gå ud fra, men har på basis af amerikanske og europæiske erfaringer opstillet visse kriterier, som en hjertetransplantationspatient efter gruppens opfattelse bør opfylde. Det drejer sig dels om rent medicinsk-tekniske kriterier, som er en

forudsætning for en tilfredsstillende gennemførelse af transplantationen og en realistisk mulighed for overlevelse, dels om visse psyko-sociale kriterier, som i redegørelsen (side 78) beskrives således:

- Patienten må være i besiddelse af en intellektuel og psykisk status, der er forenelig med en livslang rolle som patient.
- Patienten må leve under stabile familieforhold og ordnede sociale forhold.

Disse kriterier er opstillet af den nævnte ekspertgruppe under transplantationsudvalget. Udvalget som sådant tog ikke stilling hertil, og sundhedsstyrelsen har heller ikke udtalt sig om, hvorvidt de i betænkningen omtalte kriterier skal følges, såfremt man fra politisk side ønsker transplantationsbehandlingen optaget her i landet.

Spm. nr. S 737

Til *undervisningsministeren* (19/2 86) af:

Helge Sander (V):

»Hvor langt er man kommet med udvalgs- og undersøgelsesarbejdet omkring motionsgymnastikkens placering i aftenskolerne og i gymnastikforeningerne?«

Begrundelse

Dansk Folkeoplysnings Samråd, der er en fællesorganisation for oplysningsforbundene, har af ministeriet fået bevilget 210.000 kr. til gennemførelse af en omfattende undersøgelse af deltagernes begrundelser for at deltage i motionsgymnastik i aftenskolerne og i gymnastikforeningerne. Pengene er blevet bevilget i medfør af lov om fritidsundervisning § 109, der omhandler forsøgsbevillinger.

Undersøgelsesarbejdet er iværksat på foranledning af et udvalg vedrørende motionsgymnastik, der er nedsat i juni 1984 med repræsentanter for idrætsorganisationer og oplysningsforbund.

Den omhandlede undersøgelse har været drøftet mellem udvalget og udviklingscenteret for folkeoplysning og voksenundervisning, og der er truffet aftale om, at udviklingscenteret påtager sig den praktiske gennemførelse af undersøgelsen. Det vil nu være af interesse at få oplyst, hvor langt man er kommet med arbejdet.

Svar (28/2 86):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Med henblik på en belysning af forholdene vedrørende motionsgymnastikkens placering i aftenskoler og i idrætsforeninger samt for at afklare de potentielle interesse modsætninger mellem idrætsforeninger og initiativtagere til fritidsundervisning for voksne, som har kunnet spores såvel lokalt som på centralt hold, blev der i 1984 nedsat et uformelt udvalg med repræsentanter for de landsdækkende idrætsorganisationer og oplysningsforbund.

Udvalget har i den forløbne periode afholdt et større antal møder, hvor man har gennemdrøftet generelle og principielle forhold vedrørende motionsgymnastikken samt påbegyndt løsningen af mere konkrete arbejdsopgaver, blandt hvilke kan nævnes

- en analyse og beskrivelse af de økonomiske forhold,
- en undersøgelse af lærerkvalifikationer, lærergodkendelser og lønniveau,
- en beskrivelse af det faglige indhold/forskellige retninger inden for bevægelsesområdet og
- en belysning af forholdene vedrørende lokaler.

I forbindelse hermed er der udsendt spørgeskemaer til en række kommuner og amter, oplysningsforbund og idrætsforeninger samt gymnastikfaglige uddannelsesinstitutioner. Hertil kommer en større spørgeskemaundersøgelse af deltagerne begrundelse for at søge motionsgymnastik i en forening eller i aftenskolen.

Formålet med undersøgelsen er at kortlægge deltagerne baggrund, deres erklærede begrundelse for deltagelse og deres formulerede oplevelse af de ydre omstændigheder i tilknytning til motionsgymnastik i henholdsvis foreninger og aftenskoler. Undersøgelsen, der endnu ikke er fuldt forberedt, vil blive gennemført på en række tilfældigt udvalgte hold i udvalgte kommuner.

Spm. nr. S 738

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (19/2 86) af:

Tastesen (S):

»Kan ministeren bekræfte, at Danmark ved et eventuelt ja til EF-pakken tvinges til at tillade reklamer i mindst én landsdækkende TV-kanal samt tillade oprettelse af privatejede kommercielle TV-kanaler, der sender såvel i Danmark som i udlandet?«

Begrundelse

Ifølge EF-Kommissionens hvidbog om gennemførelse af det interne marked skal bl.a. gennemføres et direktiv, »Koordinering af visse bestemmelser i de nationale lovgivninger med hensyn til reklame i radio og fjernsyn«. Direktivet er foreslået vedtaget i 1987.

Baggrunden for retningslinjerne i direktivet er EF-Kommissionens papir om »Fjernsyn uden grænser«, hvori man kan læse, hvilke regler der vil blive gennemført på EF-niveau, hvis EF-pakken vedtages.

Ifølge disse regler skal det ikke være tilladt at have strammere reklameregler med hensyn til indhold m.v. end de regler, som EF vedtager, hvis de nationale TV-kanaler sendes pr. satellit. Endvidere skal det ikke være tilladt at have forbud imod TV-reklame i den eller de nationale TV-kanaler, som tilfældet er i Belgien og Danmark. Mindst én af de nationale TV-kanaler skal være delvis eller helt reklamefinansieret.

Endelig betyder reglerne, at vi ikke kan forbyde oprettelse af private reklamefinansierede TV-kanaler, der sender til flere lande, uden at dette opfattes som værende i strid med de nye regler om fjernelse af hindringer for den frie udveksling af varer og tjenesteydelser.

Det er vigtigt for den videre debat om EF-pakken og for de mediepolitiske overvejelser at få regeringens vurdering af og stillingtagen til dette emne belyst.

Svar (26/2 86):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Nej.

Spørgsmålet beror på en misforståelse, idet hr. Tastesen har opfattet EF-Kommissionens grønbog om »Fjernsyn uden grænser« forkert. Grønbogen er et debatoplæg indeholdende Kommissionens foreløbige tanker og er genstand for orienterende drøftelser mel-

[Ministeren for kulturelle anliggender]

lem Kommissionen og nationale eksperter, interesserede internationale interesseorganisationer m.v. Man kan således ikke ud af grønbogen udlede noget om, hvorvidt og i bekræftende fald på hvilke områder Kommissionens debatoplæg vil føre til konkrete forslag fra Kommissionens side. Man kan derfor ikke sige noget om, »hvilke regler der vil blive gennemført på EF-niveau«, som hr. Tastesen anfører i begrundelsen for sit spørgsmål.

For fuldstændighedens skyld kan jeg tilføje, at der ikke er forelagt nogen konkrete forslag om disse spørgsmål for EFs Ministerråd.

Spm. nr. S 740

Til *indenrigsministeren* (20/2 86) af:

Agerschou (SF):

»Vil ministeren vejlede hospitalsborgmesteren i Københavns kommune om den korrekte forståelse af kommunalbestyrelsesmedlemmers ret til at gennemse eksisterende sagsmateriale i en kommune?«

Begrundelse

I skrivelse af 28. januar 1986 har medlem af Københavns borgerrepræsentation Bjarne Petersen bedt om at måtte gennemse den skitse til en sundhedsplan, som hospitalsdirektoratet har udarbejdet. I skrivelse af 31. januar 1986 meddeler Københavns kommunes hospitalsborgmester imidlertid det pågældende medlem af borgerrepræsentationen, at der er tale om noget, borgmesteren kalder »et internt arbejdsblad«, som der efter borgmesterens opfattelse ikke kan kræves sagsindsigt i.

Efter spørgerens opfattelse har ethvert kommunalbestyrelsesmedlem ret til efter anmodning over for en borgmester at gennemse eksisterende sagsmateriale i en kommunal forvaltning, herunder referater, notater m.v., altså en videregående ret til aktindsigt end hjemlet efter lov om offentlighed i forvaltningen. Dette synspunkt støttes efter spørgerens opfattelse i en række skrivelser fra indenrigsministeriet og i betænkning nr. 894/1980 om kommunale styrelsesforhold og kommunalpolitikeres arbejdsvilkår m.v., jfr. endvidere Preben Espersen: »Kommunalbe-

styrelsesmedlemmers adgang til sagsindsigt«, Ugeskrift for Retsvæsen, 1982, side 238 ff.

Der er derfor grund til at bibringe hospitalsborgmesteren i Københavns kommune en anden forståelse af kommunalbestyrelsesmedlemmers ret til sagsindsigt end den, borgmesteren er i besiddelse af i øjeblikket.

Foreløbigt svar (26/2 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at det vedrører en konkret sag. Jeg har derfor bedt Københavns borgerrepræsentation om en udtalelse.

Når borgerrepræsentationens udtalelse foreligger, vil jeg vende tilbage til det stillede spørgsmål.

Spm. nr. S 742

Til *ministeren for skatter og afgifter* (21/2 86) af:

Thoft (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at de nye regler om befodringsfradrag ikke giver mulighed for, at personer, som har frikort til de offentlige trafikmidler, kan fratække befodringsudgifter, såfremt de udelukkende benytter disse trafikmidler, uden også at skulle beskattes af en tilsvarende værdi af frikortet?«

Begrundelse

En række avisers skattebrevkasser har oplyst, at også lønmodtagere, som har frikort til de offentlige trafikmidler, kan fratække befodringsudgifter efter de nye standardregler i de tilfælde, hvor de transporteres gratis. Også »Skatten« har bragt en oplysning, som med lidt god vilje kan fortolkes således.

Hvis det er korrekt, mener spørgeren, at det omgående bør korrigeres. Det forekommer aldeles umoralsk, hvis denne gruppe, som fortrinsvis består af politikere og trafikelskabernes ansatte, kan få fradrag i de tilfælde, hvor det offentlige rent faktisk betaler deres befodringsudgifter.

Svar (3/3 86):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Frdraget for befodrning mellem hjem og arbejdsplads er ikke afhængigt af, om en ud-

[Ministeren for skatter og afgifter]

gift er afholdt. Fradraget beregnes alene på grundlag af længden af den daglige befordring uden hensyn til, hvorledes befordringen er sket. Det er altså uden betydning, hvilket befordringsmiddel skatteyderen benytter, og om f.eks. flere kører sammen i én bil.

Af samme grund kan skatteydere med frikort til offentlige trafikmidler foretage fradrag for befordring mellem hjem og arbejdsplads alene på grundlag af afstanden mellem hjemmet og arbejdspladsen.

Enhver skatteyder skal principielt medregne værdien af den faktiske benyttelse af et frikort ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, jfr. statsskattelovens § 4. Da denne benyttelse imidlertid er vanskelig at konstatere for skattemyndighederne, har man hidtil undladt at beskatte brugen heraf.

De nye regler om befordringsfradrag kan medføre, at skatteydere med frikort kan opnå en skattefordel. Det overvejes derfor, om det er praktisk muligt at gennemføre beskatning af værdien af den faktiske benyttelse af frikort.

Spm. nr. S 743

Til *arbejdsministeren* (21/2 86) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Hvordan vil ministeren sikre, at landets hjemmehjælperer får faste retningslinier – og bliver gjort bekendt med disse – for arbejdet i hjem, hvor mennesker er i behandling med kemoterapi?«

Begrundelse

Det fremgår af Fyens Stiftstidende den 20. februar 1986, at arbejdstilsynet har bedt hjemmehjælperer være forsigtige, når de har med patienter at gøre, som er under behandling med kemoterapi. Ifølge arbejdstilsynet kan disse patienter udskille farlige stoffer.

Det er spørgerens holdning, at disse arbejdsvilkår skaber en utryghed, der straks bør fjernes.

Svar (3/3 86):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg har indhentet en udtalelse fra direktoratet for arbejdstilsynet, som oplyser følgende:

I januar 1985 udsendte arbejdstilsynet »Anvisning for omgang med visse lægemidler i hjemmene« (AT-meddelelse nr. 4.03.2). Anvisningen indeholder helt faste retningslinier for hjemmehjælperes omgang med patienter i kemoterapi.

Anvisningen er revideret i november 1985, således at den nu omfatter samtlige cytostatika, det vil sige alle kemoterapeutiske midler.

Anvisningen omfatter ansatte, herunder hjemmehjælperer, der i private hjem varetager opgaver i forbindelse med pleje af og medicingivning til patienter.

Af anvisningens afsnit om oplysning og instruktion fremgår det bl.a., at i de tilfælde, hvor en klient er i kemoterapibehandling, skal hjemmehjælperen gøres bekendt med dette, og inden arbejdet i hjemmet påbegyndes, skal hjemmehjælperen instrueres i arbejdets udførelse.

Ifølge arbejdsmiljølovgivningen påhviler det arbejdsgiveren – i dette tilfælde kommunerne – at sikre, at hjemmehjælperne får den krævede instruktion. Kommunerne har god hjælp hertil i anvisningens oplysninger om sundhedsrisici og i de detaljerede bestemmelser om arbejdets udførelse.

Arbejdstilsynets kredse vil i øvrigt kunne rådgive kommunerne, bl.a. ved udarbejdelse af skriftligt instruktionsmateriale.

Jeg kan henholde mig til direktoratets oplysninger og i øvrigt henvise til min besvarelse af spørgsmål 22.a. og 22.b. af 12. november 1985 fra folketingets arbejdsmarkedsudvalg om samme emne.

Spm. nr. S 746

Til *indenrigsministeren* (24/2 86) af:

Agerschou (SF):

»Vil ministeren bekræfte, at en del af Ribe amtskommunes realvækst fra regnskab 1984 til budget 1986 skyldes en formindskelse af jordemodermangelen i det pågældende amt?«

Begrundelse

Gennem flere år har det været vanskeligt at få ansat et tilstrækkeligt antal jordemødre i Ribe amt. Problemet er nu delvis afhjulpet, således at amtskommunen efterhånden har nærmet sig det niveau, der allerede i 1984 var besluttet. Imidlertid betyder regeringens

[Agerschou]

indgreb over for kommunerne, der blev vedtaget af folketingets flertal i december 1985, at Ribe amtskommune risikerer at blive økonomisk straffet, blot fordi man i 1984 ikke var i stand til at skaffe det nødvendige antal jordemødre.

Dette er man som nævnt i et vist omfang i stand til i 1986, hvorfor der kommer til at optræde en efter spørgerens opfattelse »teknisk« realvækst på ca. 1,7 mill. kr. Dette beløb vil indgå i den endelige realvækstberegning og eventuelt medføre en bøde til staten i 1987.

Det virker ikke særlig venligt over for en amtskommune vestpå, der forsøger tilnærmelsesvis at nærme sig et niveau for jordemoderbetjening, der svarer til østdanske forhold.

Svar (3/3 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Realvæksten i kommuner og amtskommuner beregnes som forskellen mellem de samlede udgifter i regnskab 1984 og i regnskab 1986 korrigeret for pris- og lønstigninger, nye opgaver m.v. Det er ikke meningsfuldt på den måde, som der er lagt op til i spørgsmålet, at henføre realvæksten i en amtskommunes samlede udgifter fra 1984 til 1986 til enkelte udgiftsområder.

Det vil ganske vist rent beregningsmæssigt kunne lade sig gøre at opgøre realvæksten fra 1984 til 1986 for de enkelte udgiftsområder. Men en sådan opgørelse vil ikke i sig selv kunne danne grundlag for udpegning af særlige årsager til en realvækst i de samlede udgifter. Det skyldes, at udviklingen i udgifterne inden for de enkelte områder må ses i en helhed. De er udtryk for amtsrådets beslutninger om omstillinger i forbindelse med ændringer i de demografiske og andre strukturelle forhold, der påvirker udgiftsbehovet, og om omprioriteringer af serviceniveauet inden for de enkelte områder.

Supplerende besvarelser af skriftligt besvarede spørgsmål:

Ad spm. nr. S 198 og 450

Formanden:

Fra socialministeren og fra indenrigsministeren er modtaget supplerende besvarelse af henholdsvis spm. nr. S 198 og 450, begge stillet af medlem af folketinget Birthe Hansen (SF).

Spørgsmål nr. S 198, der sammen med begrundelsen og det foreløbige svar er optrykt i Folketingstidende, forhandlingerne sp. 2501, var sålydende:

Til *socialministeren* (1/11 85) af:

Birthe Hansen (SF):

»Hvordan stiller ministeren sig til den kendsgerning, at de hospitalsansatte socialrådgivere i Københavns amt ikke længere må bistå patienterne med at indgive anke i sociale sager, og er ministeren enig med spørgeren i, at der her er tale om krænkelse af patienternes retssikkerhed?«

Supplerende svar (19/2 86):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

I fortsættelse af socialministeriets foreløbige svar af 12. november 1985 kan det oplyses, at socialministeriet nu har modtaget kopi af indenrigsministerens endelige besvarelse af 12. februar 1986 på spørgsmål nr. S 158 samt af skrivelse af 20. januar 1986 fra Københavns amtskommune.

Generelt kan det oplyses, at spørgsmålet om, hvilke arbejdsopgaver personale ansat under sygehusvæsenet må påtage sig, ligger uden for socialministeriets forretningsområde.

Med hensyn til det offentlige forpligtelse til at give vejledning om sociale spørgsmål, herunder i tilknytning til spørgsmål om eventuel indgivelse af anke i sociale sager, kan det generelt oplyses, at det sociale udvalg i kommunerne efter bistandslovens § 28 har en forpligtelse til at yde vederlagsfri vejledning.

Der er ikke fastsat bindende bestemmelser om, hvorledes det sociale udvalg nærmere skal tilrettelægge vejledningsarbejdet.

Det er socialministeriets opfattelse, at den fornødne retssikkerhed er tilvejebragt med de eksisterende bestemmelser i bistandsloven om vejledning og ankemuligheder.

Oplysningerne i den konkrete sag giver ikke socialministeriet anledning til særlige bemærkninger.

Spørgsmål nr. S 450, der sammen med begrundelsen og det foreløbige svar er optrykt i Folketingstidende, forhandlingerne sp. 5503, var sålydende:

Til indenrigsministeren (20/12 85) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren oplyse, om de nye tal, der er fremkommet i en redegørelse fra sundhedsstyrelsen, giver anledning til, at ministeren tager initiativ til at få nedbragt ventetiden for de mennesker, der venter på at få foretaget hjerteoperation?«

Supplerende svar (28/2 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

I min besvarelse af spørgsmål nr. S 260 den 20. november 1985 redegjorde jeg for den henstilling, som indenrigsministeriet fremkom med i skrivelse af 16. juli 1984 over for de amtskommuner, hvor der foretages hjertekirurgi.

De respektive amtskommuner tilkendegav over for indenrigsministeriet, at de var indstillet på at sætte de fornødne ressourcer af til en forhøjelse af det samlede antal operationer pr. år.

Sundhedsstyrelsen havde i 1982 efter drøftelse med de pågældende amtskommuner anbefalet en aktivitet på det hjertekirurgiske område på henholdsvis 975 operationer i 1984 og 1.000 operationer i 1985. Af vedlagte opstilling fremgår aktiviteten i 1984 og 1985.

Opgørelsen viser, at den samlede aktivitet i 1985 nærmer sig det tidligere anbefalede, om end den fortsat ligger i underkanten heraf. Dette skal formentlig bl.a. ses i lyset af, at ekstra ressourcer først har været til rådighed for nogle afdelinger i løbet af 1985. Billedet er tillige præget af nogen variation, idet nogle afdelinger på nogle områder ligger over det anbefalede niveau, mens andre afdelinger ligger under.

Opgørelsen over antallet af patienter på venteliste skal tages med visse forbehold, idet der stadig synes at være forskellige procedurer for opgørelse af ventelister. Generelt må det anføres, at ventelisterne nogle steder fortsat er af et vist betydeligt omfang.

Jeg har derfor bedt sundhedsstyrelsen om nøje at følge udviklingen på dette område, bl.a. ved medio 1986 igen at foretage en opgørelse af aktiviteten og ventelisternes omfang på de hjertekirurgiske afdelinger. I forbindelse med denne undersøgelse er sundhedsstyrelsen blevet bedt om en vurdering af, om der bør ske en revision af det tidligere udarbejdede overslag over behovet for hjerteoperationer i Danmark.

Jeg kan endelig oplyse, at jeg snarest vil nedsætte en arbejdsgruppe, der bl.a. skal vurdere de metoder, som anvendes ved opgørelse af ventelister og ventetider. Arbejdsgruppen skal også stille forslag til foranstaltninger, der kan nedbringe ventetiderne til udvalgte operationer og behandlinger, bl.a. hjerteoperationer.

Bilag

Anbefalede og faktiske antal hjerteoperationer og antal patienter på venteliste.

Coronarkirurgi	Anbefalede antal operationer i 1984	Antal operationer		Antal patienter på venteliste 1/1 1986
		1984	1985	
Rigshospitalet	80-100	112	86	73
Gentofte	90	66 ¹⁾	64 ²⁾	7)
Odense	105	110	137	42
Århus	90	47 ³⁾	83 ⁴⁾	11 ⁸⁾
Ålborg	40	34	31	0
I alt	405-425	369 ⁵⁾	401 ⁶⁾	

[Indenrigsministeren]

Hjerteklapkirurgi	Anbefalede antal operationer i 1984	Antal operationer		Antal patienter på venteliste 1/1 1986
		1984	1985	
Rigshospitalet.....	90-100	87	74	35
Gentofte.....	30	32	47	7)
Odense.....	55	71	88	25
Århus.....	120	97	111	21
Ålborg.....	-	-	-	-
I alt.....	295-305	287	320	

Medfødte hjertelidelser	Anbefalede antal operationer i 1984	Antal operationer		Antal patienter på venteliste 1/1 1986
		1984	1985	
Rigshospitalet.....	100-120	106	110	59
Gentofte.....	-	-	-	-
Odense.....	35	40	40	18
Århus.....	90	75	103	46
Ålborg.....	-	-	-	-
I alt.....	225-245	221	253	
Hjerteoperationer i alt.....	925-975	877	974	

1) Ekskl. coronar + hjerteklap: 1984: 2

2) Ekskl. coronar + hjerteklap: 1985: 6

3) Ekskl. coronar + hjerteklap: 1984: 17

4) Ekskl. coronar + hjerteklap: 1985: 11

5) Inkl. coronar + hjerteklap: 388

6) Inkl. coronar + hjerteklap: 418

7) Antal patienter i alt: 53

8) Ekskl. coronar + klap: 3

Bortfaldet spørgsmål:**Spm. nr. S 739****Formanden:**

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 739, der var stillet af Ole Espersen (S) til statsministeren, den 12. marts 1986 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til statsministeren (20/2 86) af:

Ole Espersen (S):

»Hvilke oplysninger kan statsministeren give vedrørende realisering af regeringens 18 punkts program fra august 1985 om initiativer på flygtningeområdet?«

Begrundelse

Blandt andet som en følge af problemerne i Kalundborg vedrørende flygtningene besluttede regeringen i august at tage nogle initiativer på flygtningeområdet. Folketinget har ikke senere fået en oversigt over realiseringen af disse initiativer, og nogle synes ikke at være blevet realiseret. Det gælder f.eks. undervisning for asylansøgere mindrealige børn på et tidligt tidspunkt efter deres ankomst her til landet.

Det er derfor af interesse at få at vide, hvor langt man er kommet med realiseringen af de lovede initiativer.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 189:*Forslag til lov om ændring af lov om musik.*

Af Søren Hansen (S) og Ingerlise Koefoed (SF) m.fl.

(Fremsat 20/2 86).

Formanden.

Som tidligere meddelt udgår denne sag af dagsordenen.

Den næste sag på dagsordenen var herefter:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 187:

Forslag til lov om ændring af lov om realrenteafgift af visse pensionskapitaler m.v. og lov om skattemæssig behandling af gevinst og tab på fordringer og gæld. (Skibskreditfondens indeksobligationer).

(Fremsat 19/2 86).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lykketoft (S):

Forslaget om at fritage også indeksobligationer udstedt af skibskreditfonden for realrenteafgift indgik jo i det beslutningsforslag til afhjælpning af skibsværfternes vilkår, som socialdemokratiet fremsatte for nylig, og vi er meget tilfredse med, at skatteministeren følger det op med et forslag om at gå i den retning. Når det sker, er det selvfølgelig, fordi de partier, der står bag realrenteafgiftsloven, er enige om det.

Arne Lund (KF):

Da folketinget den 20. februar i år sidst drøftede de betrængte skibsværfters situation, kunne der konstateres bred enighed og i alt fald enighed mellem regeringspartierne og socialdemokratiet om, at en hjælp til skibsværfterne i den nuværende situation må ske over en lettelse af finansieringsvilkårene. Der kunne den dag også konstateres enighed om, at et af de vigtigste midler hertil ville være at fritage skibskreditfondens indeksobligationer for realrenteafgift og for kursavancebeskatning.

Ønsket herom opfyldes nu med det af skatte- og afgiftsministeren fremsatte forslag, som jeg på det konservative folkepartis vegne stærkt skal anbefale. Jeg kan komplimentere skatte- og afgiftsministeren for, at han

på denne måde kommer de betrængte skibsværfter til hjælp.

Skrumsager Skau (V):

Forslaget skyldes jo først og fremmest, at beskæftigelsessituationen i skibsbygningsindustrien er under stærkt pres på grund af international overkapacitet med hensyn til både skibe og skibsværfter. Efter den tilgængelige internationale statistik er det længe siden, at antallet af nybygninger af skibe har været så lavt som nu, og alle værfter og alle lande slås derfor om at kunne give rederne de konkurrencemæssigt og finansieringsmæssigt bedste tilbud.

Set i international sammenhæng ser det dog ud til, at Danmark indtil nu har kunnet fastholde vores andel af skibsbygningstonnage, hvorimod vort naboland Sverige nu ligger langt under.

Det nye økonomiske verdensboom, som jo må forventes efter det kraftige dollarfald og oliepriserfald, kan dog hurtigt vende den nuværende afmatning, således at der igen bliver flere varer at fragte og dermed også øget behov for tonnage og dermed også behov for flere nye skibe. Derudover er der også et fortsat behov for at bygge eller ombygge skibene, så de bliver udstyret med den nyeste teknik. Det er derfor, det er vigtigt at sikre, at de bedste af vore værfter ikke sygner hen i denne periode.

Jeg anser derfor forslaget om i den givne situation at forbedre finansieringsmulighederne ved at udvide anvendelsen af realrenteafgiftsfrie indeksobligationer til også at omfatte skibsværftsindustrien ved at tillade Danmarks Skibskreditfond at udstede indeksobligationer for en nyttig og fornuftig disposition, som selvfølgelig kun ved en fastholdelse af den nuværende lave inflationstakt virkelig kan medføre reelle finansieringsmæssige fordele for de egentlige redere, som derfor med denne finansiering bliver tilskyndet til at lægge deres ordrer på de danske værfter.

Derfor vil venstre anbefale lovforslaget, og vi ønsker, at det kan få en hurtig udvalgsbehandling.

Rahbæk Møller (SF):

Indledningsvis skal jeg sige, at der snart er behov for, at denne regering kommer med en